

HARTMANN

Pontos + Megbízható

Adj egy pluszt a
vérnyomásméréshez a
Veroval® compact plus
készülékkel!

Veroval®

hartmannwebshop.hu

HARTMANN
Magyarország

HARTMANN-RICO Hungária Kft.
veroval.hu • hartmann.hu

A KOCKÁZATOKRÓL OLVASSA EL A HASZNÁLATI
ÚTMUTATÓT VAGY KÉRDEZZE MEG KEZELŐORVOSÁT!

2023. XXIX. évfolyam 347. szám 980 Ft

Nyári KRIMTIK

9 771216 201000 23347

Tartalomjegyzék

4-8

Az árulkodó gyöngyházgomb

10-11

Gengszter-románc

44-45

Az álarcos gyilkos

Az árulkodó gyöngyházgomb	4-8 oldal
Veszélyes hobbi	9 oldal
Gengszter-románc	10-11 oldal
Robert bukása	12-13 oldal
Holiday	14-16 oldal
A titok	17 oldal
Lelepleződés	18-19 oldal
A feledés homályában	20-21 oldal
A kutyaszorító	22-25 oldal
A virág illata	26-30 oldal
Őrségben	31 oldal
Meglepetés	32-33 oldal
Bosszú kapásból	34-35 oldal
Torokvágó gyilkos	36-39 oldal
Egy rendes ház	40-41 oldal
Veszélyes cikksorozat	42-43 oldal
Az álarcos gyilkos	44-45 oldal
A leszámolás	46 oldal
Kurvatanya Keszthelyen	47 oldal
Meglovasított és megkínzott ló	47 oldal
Letartóztatási indítvány a bolti tolvaj ellen	48 oldal
A forgalommal szemben	48 oldal
Részeg cserbenhagyó az autópályán	48 oldal
A részeg kötekedő	49 oldal
Adócsaló	49 oldal

MEGJELENIK HAVONTA • Lapalapító: Dr. HUZIK VERONIKA • Főszerkesztő: Horváth Lajos
 • SZERKESZTI A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG • Reklám: Sörfőző Zoltán 06 (30) 353-91-02 •
 Szerkesztőség: 7621 Pécs, Király u. 36. • E-mail: pandur@policepress.hu • Szerkesztési titkár:
 Novák Judit • Kiadja a POLICE PRESS Lapkiadó Kft. • Felelős kiadó a Kft. ügyvezetője • Novellák: Csizsár
 Józsefné • Nyomdai előkészítés: Top-Art Grafikai Stúdió • Nyomdai munkálatok: ÉRDI RÓZSA NYOM-
 DA • HUISSN 1216-2019 • Terjeszti: LAPKER ZRT. • TERJESZTÉS ELLENŐRZÉS: EUROKRIS BT. • A
 meg nem rendelt kéziratokat, fotókat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza.
 Címlapképeink illusztrációs fotómontázs

A MAGYAR
REKLÁMSZÖVETSÉG TAGJA

AZ ÁRULKODÓ GYÖNGYHÁZGOMB

Hideg téli nap volt 1885. december 21. melynek reggelén Almási János 385. számú, szolgálaton kívüli rendőr sietve érkezett a legközelebbi őrállomáson tartózkodó társához. Kérte, hogy igyekezzen a kerületi kapitányságra, ahová vigye meg a hírt, hogy gyilkosság történt a Nagy János utca 44. szám alatti ház emeleti lakásában, ahol egy fiatalasszony esett a kegyetlen tettes áldozatául. Visszaérve a bűntény helyszínére, biztosította a változatlanyságot. Rövid idő elteltével megérkezett a rendőrorvos, aki megkísérelte az áldozatot magához téríteni, de csak a halál beálltát konstatálhatta.

Hamar kiért a főkapitányság egyik legképzettebb és legismertebb gyilkossági nyomozója Zsarnay Győző rendőrkapitány, aki számtalan életelleni büntett eredményes felderítésében vett már részt. Segítője lett Wind Oszkár kerületi rendőrfogalmazó gyakornok, aki egyidőben érkezett meg Zsemle Imrével a Budapesti Királyi Törvényszék vizsgálóbírójával.

A holttest a konyhának is használt kishaboszában feküdt az asztal mellett, fejjel az ajtó irányába. Alsó ajka véres volt, a padlón vérnek tűnő foltok látszottak. Az elhunyt utcai ruhát viselt, prémis bársony télikabáttal.

- Erőszak áldozata lett – mondta a rendőrorvos. Alátámasztják ezt az elhunyt nyakán mutatkozó színváltozások.

A halál közvetlen oka fojtás. E szörnyű tett elkövetéséhez elegendő volt egy ember is. Továbbiakat, majd a boncoláskor, amelyet a Rókus-kórházban ejtünk meg.

- - -

A helyszíni szemlét a holttesttől kiindulva indították. A tetem lábszárai alatt egy ezüsthatos pénzérme, törzse alatt egy kiszakított zseb fekszik. A közvet-

len helyszínt jelentő kishaboszá padlózatán, az asztal mellett, kettő tejesüveg összetört darabjai vannak. A nappali szobában szolgálati előszoba sarkában egy feldőlt

kiskályha hever, kúrtjének darabjai helyükről kifordult állapotban. A kályha közelében a padlón egy gyöngyházgomb, mellette egy négykrajcáros rézpénz lelhető

Illusztráció

Illusztráció

fel. Mellettük láthatóak egy, perselyként használt, kerámiamalac cserépdarabjai. A padlózatán több, női cipőre utaló, saroknyom vehető ki. A székek feldöntöttek. A fal mellett álló ágy takarója erősen gyűrött. Az egyik szekrényen néhány vasalatlan fehérnemű látható. A harmadik helyiség rendezett állapotúnak látszik, a berendezési tárgyak érintetlennek tűnnek.

A nyomozás vezetője első értékelését a helyszíni szemle befejeztével tette meg.

- Nos, a helyszíni kép alapján alaposan végig kell gondolni a történeteket. Mivel a szekrényekben tárolt dolgok rendezett állapotban vannak, úgyszintén az elhunyt által használt kulcsok is, feltételezhetnénk, hogy nem rablógyilkosság történt. Viszont a földön heverő pénzérmék, a takarékpersely összetörése, továbbá az, hogy készpénzt és ékszereket nem leltünk fel, a rablógyilkosság verziót erősítik. Úgy tűnik, hogy az elkövető ismerhette az áldozatot, akit meglepett a támadás, s bár védekezett, azt elhárítania nem sikerült. Vizsgáljuk meg az áldozat életvitelét, kérdezzük ki hozzátartozóit, a

házban lakókat, keressünk költekező ismerőst és ne hagyjuk figyelmen kívül a gyöngy hágzógombot, amelyhez még csak hasonlót sem találtunk az elhunyt ruháinak között.

- - -

Az áldozat, a 35 éves Bendik Teréz és férje Kállai Imre két évvel korábban költöztek a magyar fővárosba Zemplén megyéből. A férj gróf Andrássy Aladár egyik hegyaljai birtokán volt pincemes-ter, most a vasútnál fékező. 12 éve kötöttek házasságot, amelyből egy gyermek származik. Ő másfél hónapja a férj nővérével, Derbert Ignácné Budapest, Bálvány utca 2. szám alatti lakosnál van, mivel a felügyeletét nem tudták másképpen megoldani. Ugyanis mintegy három hónappal korábban felmondtak az addig alkalmazott cselédnek, a közben kialakult megélhetési nehézségek miatt. Az áldozat is dolgozott. A Városligetben egy tej- és szivarárusító bódéja van, amelyet egész nap nyitva tartott. Az esti zárás-kor mindig hazavitte teljes árukészletét.

Egyik szomszéd szerint erős testalkatú volt, a férj szerint gyenge. Szintén a szomszédok tettek arról említést, hogy a házaspár néha veszekedett. Mások azt mondták, hogy boldog házasságban éltek.

A Nagy János utca 44. szám alatti kétemeletes villa az utcáfrontra néz, kerítésének kapuját este nyolc órakor bezá-
rják s csak reggel 6-7 óra felé nyitják ki. A földszinten lakik a házmaster, az első emeleti lakásnak egy jómódú hivatalnok a bérelője, a második emeleten Kállaiékon kívül a már említett rendőr és feleségével egy malommunkás lakik. A rendőrnél tartózkodik Bognár Mária szolgálólány, Váradi Róza cseléd továbbá Szabó János és Szabó György kocsisok. Rövid ideig lakott ott egy festő is, akinek a közelmúltban mondott fel Almási. Spitzer Zsigmond malommunkásnál, rövid ideje, havi négy forintért ágybérletben lakik Pötzt Mária cseléd. Ők földiek.

A másnapi sajtó „Rejtélyes gyilkosság” címmel tudósított, határt nem szabva az újságírói elképzeléseknek sem. A címet igyekeztek is megindokolni azzal, hogy

megírták, a házban lakók nem láttak, nem hallottak semmit, idegen ott nem járt. Ezek adják a különös rejtélyt.

A boncolást 1885. december 22-én délelőtt végezték el. Jelen volt két törvényszéki orvos, a rendőrorvos, a vizsgáló bíró és a nyomozás rendőri vezetője. A holttest lemeztelenítése során megálapították, hogy a felöltőn szakadások vannak, az alsónadrág bal szárán vérfoltok láthatók. A száj körül négy ujjtól származónak megfelelő karcolások tűnnek elő, s karcolások vannak még az orr felett, a kézfejekken és a balkéz ujjain. A tomporokon lábbeli saroktól származható színes foltok észlelhetők. Ezek okozója lehet női-, akár férficipő vagy csizma is. A halál oka fulladás, megfojtás. A gégecső sértetlensége és a száj körüli karcolások arra utalnak, hogy az elkövető befogta az áldozat száját. Ismét elhangzott, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez egy személy is elegendő volt.

Kállai Imréné holttestét 1885. december 23-án délután 2 órakor ravatalozták fel a Rókus-kórház kápolnájában, ahol megjelentek a családtagok és rokonok is. Az evangélikus lelkész által végzett szertatást követően az elhunytat a Kerepesi Úti Temetőbe szállították s ott helyezték örök nyugalomra.

Kállai Imre több mint 24 órás szolgálatából érkezett haza röviddel azután, hogy feleségét a prospektúrára szállították. Egy polgári biztos kíséretében a VI. kerületi kapitányságra ment, ahol a nyomozás vezetője kihallgatta, majd elbocsájtotta. Ismertté vált, hogy előző nap délelőttől tehervonaton dolgozott, elutazva a fővárosból, ahová röviddel korábban érkezett vissza. Így ő a gyanúsíthatók köréből kiesett.

Őrizetbe vették Bognár Máriát, akire azért vetődött gyanú, mert eltérően adta elő azt, hogy mit látott akkor, amikor el akarta kérni a padláskulcsot Kállaiéktól. A kulcsért Almási küldte, de anélkül tért vissza, azt mondván, hogy Kállainé még alszik, a lakásba be sem nézett. Ennek elmentmondott az, hogy több lakónak, majd a vizsgálóbírónak arról beszélt, benyitott az ajtón és Kállainét látta, amint a földön

Illusztráció

fekszik. Súlyosította a gyanút, hogy Bognár Máriának van olyan cipője, amelynek saroknyoma okozhatta az áldozat tomporán lévő sérüléseket. Hátrányára szolgált az is, hogy egy héttel korábban, mivel szeretője elhagyta, öngyilkosságot kísérelt meg, melyben a házbeliék akadályozták meg. Hosszú kihallgatása alatt mindvégig tagadta a bűntény elkövetését. Később, amikor meggyőződtek arról, hogy a gyilkossághoz semmi köze, szabadlábra helyezték.

Négy nap elteltével a nyomozás előterébe került a hajadon Pötzt Mária, aki 1862. szeptember 7-én, római katolikus családban született a Fejér megyei Isztimér községben. Szülei élnek. Édesapja

Pötzt Károly kádármester. Otthon lakása alatt magatartásával kapcsolatban kifogás nem merült fel. A községből 14 éves korában távozott el, Budapestre 1882-ben költözött. 160 centiméter magas, zömök testalkatú, kerek arcú, gesztenyebarna hajú, kékes-sárga szemű. Fogazata ép, orra-szája rendes, álla kerek, különös ismertető jele: kancsal. Kicsit tud írni-olvasni, beszél magyarul és németül. Lopás miatt kiszabott járásbírói ítélet alapján 1885. október 8-tól egy havi fogásbüntetést töltött ki.

- A nyilvántartás adatain túl több olyan történetet figyeltem meg, amelyek alaposan teszik a gyanút Pötzt Máriával szemben – kezdte az adatgyűjtést, majd megfigyelést végző polgári biztos a jelentését. 1885. december 21-én Pötzt Mária találkozott szeretőjével, a foglalkozás nélküli

munkás Hrabovszki Sándorral, aki vel napközben és a következő napon is együtt voltak és költek. Az bizonyos, hogy a cseléd vásárolt egy pár cipőt kettő forint 20 krajcárért, egy ruhát három forintért, egy koffert három forintért és egy pár harisnyát 20 krajcárért. Ez azért is különös, mert előző nap egyiküknek sem volt pénze. Pötz Mária több személytől is próbált kölcsön kérni öt forintot, de pénzt senki nem adott neki.

- Állítsák elő Hrabovszki Sándort és Pötz Máriát! – adta ki az utasítást a nyomozás vezetője. Őrizetbe vesszük őket.

Hrabovszki Sándor tagadta, hogy köze lenne Kállai Imréné halálához. Semmit sem tud arról, hogy Pötz Máriának honnan volt pénze, arról őt nem kérdezte. Hrabovszki Sándort, körülményeinek alapos ellenőrzését követően, szabadlábra helyezték.

- - -

Pötz Mária előállítását követően átvizsgálták ruházatát, melynek során megállapították, hogy a réklíjéről hiányzik egy gyöngyházgomb, és van rajta kettő kisebb, vérnek tűnő folt. Kézfejein karcolások látszanak. Személyi adatainak egyeztetését követően a nyomozás vezetője kezdte meg a kihallgatását.

- Mit tud ön Kállai Imréné haláláról?

- Egy házban laktunk. Tudom, hogy meghalt. Azt is tudom, hogy valaki megtámadta. Közelebről nem ismerem, csupán néhányszor találkoztam vele a lépcsőházban.

- Hogyan került ön lakónak a Nagy János utca 44. szám alatti házba?

- Amikor az egyhónapos büntetésemből kiszabadultam nem volt sem pénzem, sem ruhám. A ruhámat ellopták, a szobát, ahol laktam, kiadták másnak. Elmentem lakást keresni. Az István téren találkoztam Spitzer Rezsővel, ki földim. Elmondtam neki, hogy nincs kvártélyom, ő magához vett.

- Miből él?

- Állandó munkát nem találtam, de több helyen takarítottam.

- Melyik lakásban lakott Kállai Imréné?

- Szemben lakott a Spitzer Rezsőék lakásával.

- Ön az elmúlt napokban vásárolt ruháit honnan szerezte?

- Kölcsönkértem.

- Kitől kapott pénzt?

- Azt nem mondhatom meg.

Zsarnay kapitány megfigyelte, hogy az áldozatra vonatkozó kérdések kapcsán a gyanúsított ideges lesz. Erősödött az a meggyőződése, hogy Pötz Máriá-

nak köze van a kegyetlen bűntényhez.

- Járt valaha Kállaiék lakásában?

- Nem. - Hangzott a furcsa, inkább ideges tagadás.

- Pedig az eddigi nyomozás azt mutatja, hogy járt az áldozat lakásában és köze van az ő halálához.

- Mondom, nem jártam nála és nem én bántottam.

- Milyen karcolások vannak a kezén? Hol, mikor szenvedte el e sérüléseket?

- Amikor takarítottam, akkor karcoltam meg a kezemet – hangzott a már egyre türelmetlenebb válasz. Látszott, hogy Pötz Mária kezd összezavarodni.

- Semmi közöm a Kállainé halálához és nem jártam a lakásán sem.

- Nézze meg ezt! – Tette az asztalra a gyöngyházgombot Zsarnay. A cseléd-lány elsápadt, majdnem elájult.

- Ez a gomb az ön réklíjéről szakadt le, és a Kállaiék lakásán maradt. Mondjon el most már mindent őszintén!

- Igen – habozott a gyanúsított. Voltam a Kállaiék lakásán. Kértem a Kállainétől öt forintot kölcsönbe, de nem adott. Nagyon ideges lettem, mert visszautasított. Kicsit meglöktek, mire rám támadt. Erősebben löktek meg, amitől a kis-kályhának esett. Kiestek a kályha kürtjei erős füst jött elő belőlük. Nagyon ideges voltam, mert senki nem akart adni

kölcsön öt forintot. A sűrű füsttől a másik szobába kúszott át Kállainé. Én utána mentem a kezemmel és a kendőjével befogtam a száját és ráültem. Nem akartam, hogy a házban meghallják, rátámadtam. Amikor már nem lélegzett magára hagytam és azonnal eltávoztam a lakásból.

- Mit vett magához a lakásban?

- Nem vettem magamhoz semmit. Mondom, mindjárt elmentem onnan. Hazamentem a szembeni szobába, ahol laktam. Ha meghalt Kállainé, akkor én okoztam a halálát. Nagyon ideges voltam és nem akartam, hogy a házban lakók tudomást szerezzenek a támadásomról. Ezt elismerem, de nem vittem el semmit onnan.

Zsarnay kapitány biztos volt abban, hogy rablógyilkosság történt és azt Pötz Mária követte el. Minden ellene szólt. A konok tagadás azt jelentette, hogy pilanatnyilag nem fog előrébb jutni, ezért a kihallgatást felfüggesztette és tájékoztatta a vizsgálóbíró az ügy állásáról.

- - -

A vizsgálóbíró engedélyezett néhány óra pihenőt, majd magához kérte a fogva tartott gyanúsítottat.

- Ön, Pötz Mária beismerte, hogy Kállai Imrénét az ő lakásán megtámadta és megölte. Mikor és miért ment a Kállaiék lakásába?

- Vasárnap este 8 óra körül mentem oda. Addigra több embertől próbáltam pénzt kölcsön kérni, de senki nem adott. Gondoltam Kállainénak van kölcsön adható öt forintja.

- Miért akart pénzhez jutni és miért pont öt forinthez?

- Édesanyám írt, hogy meg akar látogatni. Ebben a ruhában, amim van, vagyis szinte ruhátlanul nem fogadhattam. Ruhát, cipőt kívántam vásárolni, hogy lássa, rendben vagyok.

- Ön megtámadta Kállainét, miért?

- Már akkor nagyon dühös voltam, amikor elhatároztam, hogy tőle kérek kölcsön. Bekopogtam, majd beléptem a nappali szobájukba, ahol Kállainé a kiskályhába élesztette a tüzet. Ténsasszony-nak szólatottam, mert tudtam, hogy azt szereti. Mondtam, hogy a cselédkönyvemre adjon kölcsön öt forintot, mire azt válaszolta, hogy nem, mert már van kölcsönbe kiadott pénze, többet nem tud nélkülözni. Akkor még mérgesebb let-

tem és meglöktem, majd összeakaszkodtunk. Amikor nekiesett a kiskályhának, az feldőlt, a kürtjei kiestek és sűrű füst terjedt. Elestünk és mászva áttértünk a másik szobába, közben igyekeztem befogni a száját a kezemmel és az ő kendőjével. Védekezett, de én erősebb voltam rá is léptem és rá is feküdtem. Rajta voltam, amíg mozdulatlaná vált. Utána eltávoztam a lakásból.

- A karcolások a kezén a dulakodás közben keletkeztek?

- Igen.

- Ön most is ideges. Mit hallgat el előlem?

- Nem vagyok ideges, nem hallgatok el semmit sem.

- Legyen őszinte és könnyítsen a lelkén!

- Hát legyen! Igaz, ami igaz. Amikor elhatároztam, hogy bemegyek kölcsönkérni, azt is eldöntöttem, ha a ténsasszony nem ad pénzt, megölöm. Ha ott lett volna a gyereke, vagy a férje, nem támadtam volna meg. Már nagy méreg volt bennem a sok elutasítástól. Nem is gondoltam másra, csak az öt forintra. Arra nem gondoltam, hogy elvigyek valamit.

- A lakásból hiányzott pénz, és arany tárgy is. Meg ott volt az összetört malacpersely. Mit vett magához?

- Végül is arra jutottam, ha nem hallották meg a szomszédok a dulakodásunkat, azt sem fogják látni, hogy kimegyek a lakásból. Azt sem fogják tudni, ha elviszek valamit. Így hát kiforgattam Kállainé zsebeit, összetörtem a porcelán disznót és kinyitottam a kis szekrényt, amelyben pénzt sejtettem. Összesen 14 forintot találtam, azt eltettem és kivettem a ténsasszony füleiből az arany függőket. Más nem vittem el.

- Mit tett később?

- Először csendben lementem a földszintre, majd felmentem a lakásba, ahol laktam, mintha akkor értem volna haza. Spitzer Rezső kérte a lakbért, adtam neki négy forintot. Éjjel otthon voltam. Reggel elmentem a közeli templomba, vettem viaszgyertyát és imádkoztam Kállainé lelki békéjéért. Később ruhát, cipőt és egy bőrdöngőt vásároltam.

- Mennyi pénz maradt és hol vannak az fülbevalók?

- A pénzt elköltöttem, nem maradt abból semmi. A függőket eldobtam, amikor a rendőrségre kísérték.

- Ki segített tettének elkövetésében?

- Nem segített senki sem, egyedül kö-

Illusztráció

vettem el a bűnt. Tessék mondani! Engemet ezért felakasztanak?

A vizsgálóbíró válasz nélkül távozott. A rendelkezésre álló adatokat elegendőnek tartotta a vádemelésre, ezért az ügy ügyészhez történő átadásáról rendelkezett.

- - -

A királyi ügyész gyilkosság és rablás büntette miatt emelt vádat és a legsúlyosabb büntetés, azaz a halálbüntetés, kiszabását indítványozta. Amikor ezt Pötz Mária meghallotta, hangos zokogásba tört ki és ismételte „Jaj istenem, hova jutottam!” 1886. június 17-én tartották meg a végtárgyalást, amelyen a vádlott részletes beismerést tett. Arra hivatkozott, hogy a látogatást tervező édesanyja előtt avított ruhában nem mutatkozhatott volna. Mivel senki sem segített neki kölcsönrel, végső elkeseredésében követte el a súlyos bűncselekményt. Isten látja lelkét, látja azt, hogy tettét megbánta.

A védőügyvéd kérelmében azt indítványozta, hogy védecént a bíróság a gyilkosság vádjától mentse fel és szándékos emberölés büntetében mondja ki bűnösnek, mivel a vádlottat az a cél vezette, hogy öt forint kölcsönt kapjon. A bíróság a vádlottat a gyilkosság vádjától felmentette és bűnösnek mondta ki szándékos emberölés és rablás büntetében. Cselekményéért életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte. A legfelsőbb ítélőszék az elsőfokú bíróság döntését helyben hagyta. Az elítélt Pötz Máriát 1887. május 2-án büntetésének letöltésére átszállították a Mária-Nosztrai fegyintézetbe.

ERMI

Veszélyes hobbi

Illusztráció

Catherine a ház mögé ért. Csodálkozva nézett körül. Itt már nem lehetett látni mást csak bokrot, elnyírt füves gyept.

Megváltozott a látnivaló. Sziklakert, s valami medenceféle. A háziak bizonyára ott fürdenek, napoznak. Irigyelte őket. Ő is szeret strandolni.

Itt is megnyomta a csengőt. Bár már más idegen az érkezését észrevette volna. A helyzet változatlan, semmi nesz. Nincsenek itthon? A kapu mégis nyitva.

Háta mögött valami surranást hallott, nyugtalan lett. Abban biztos lehet, hogy nem kutya. Az már ugatna. Olyan érzése támadt, mintha valami siklana felé.

Ekkor felsikoltott megdermedt a rémülettől. Valami hideg, nyálkás tekeredett a lábára. Sejtette a szörnyű valóságot. A rémülettől mocanni sem mert, de nem is tudta mit tehetne.

Catherine gyötrelmes percekét élt át. Most már határozottan érezte, hogy az a csúszós valami nem más, mint kígyó. A fejét kicsit megmozdította, hogy lásson oldalra. Rögtön tudta, hogy ez mérges kígyó. Ő már látott ilyet a terráriumban.

Álmában sem hitte volna, hogy ilyen veszélynek lesz kitéve. A baj tetőzött. Éles fájdalmat érzett a bokájában, ami eddig nem fájt. Ezek szerint ez az undorító kígyó megmarta.

Egy férfihang kiállott rá, a medencétől rohant felé...

Catherine lábáról letekeredett a kígyó. Pár lépést tett előre, de elsötétült előtte a világ, többre nem emlékezett.

Minta örökkévalóságból ébredne! Amikor magházhoz tért, egy jóképű, őszes férfi állt mellette. A házigazda mosolygott rá, Catherine kezét fogta.

- Jobban van már? Nagyon megijesztett – mondta.

- Még gyengének érzem magam. Már emlékszem a hitelszerződést hoztam. Mit történt velem?

- Én vagyok a hibás, igazán sajnálom. Mint az utóbbi időben oly gyakran a bejáratot nyitva felejtettem. A baj nem jár egyedül. A kígyóm kibújt a terráriumból. Öszintén szólva idegeneket nem szereti.

- Megmart? – kérdezte Catherine ijedten. A hideg is kirázta.

- Sajnos igen.

- Meghalok? Láttam a filmekben, hogy az áldozatok meghalnak.

- Na, azt már nem engedem! Ellenanyag mindig van a háznál. Már engem is megmart, azóta van ellenanyag és elmúlik az életveszély.

- Ön miért tart kígyót?

- Szenvedélyesen gyűjtöm az egzotikus állatokat. Pedig tudom ez veszélyes.

- Miket tart még? – kérdezte Catherine ijedten.

- Helyhiány miatt csak kígyókat, skorpiókat. Elengedhetetlen ellenük a védelem. Ami a hitelt illeti, lelhet róla szól. A villát tataroztatni, a vállalkozást bővíteni kell.

Rövid egyeztetés után megkötötték a szerződést, ami anyag juttatással járt. Catherine túl volt az életveszélyen s egy tapasztalatot, ha ügyfélhez megy, csak a főbejáratot használja. Felügyelet nélkül veszélyes közeledni.

Az esetet azóta a cégnél elrettentő példaként emlegetik.

Csiszár Józsefné

GENGSZTER ROMÁNC

A csehó, ahová betértem egy kávéra, igazi lebújnak tűnt. Füst, áporodott levegő, italszag terjengett. Ritkán járok ilyen helyre, pár percet kibírok, gondoltam én, naivan.

Egy üres asztalt megcéloztam. Kevés sikerrel, mert rögtön egy jóképű pasas leült mellém. Próbáltam jelezni, hogy én magányra vágynék.

A pasas minden cucca menő volt. Látzott rajta, hogy valami befolyásos „nagykutya” lehet... Tudatában lehet vonzó megjelenésének, reám, mint prédára tekintett. A nőknél mindig sikere lehetett. Én senkitől sem zavartatva üldögéltem az asztalnál, a prostituáltak tekintetének keresztüzében. Itt is árulták magukat.

Utólag belátom nem kellett volna kalandba keverednem, de végsőkéig feszítettem a húrt azzal, hogy egy kicsit „kellettem magam”.

Az egyik prosti felpattant a helyéről, s már mellettünk is termett. A szeme vilámlókat szórt. Pillanatok alatt történt minden. Megmarkolta a vállamat, le akart rántani a székről. Az asztalnál ülő vendégek döbbenet néztek bennünket.

A váratlanul nekem ugró nő viszont meg sem tudott mozdítani. Meglepődött. Nem feltételezett rólam ekkora erőnlétet. Hála a rendszeres edzésemnek és a karate tudásomnak. A csaj minden erejét összeszedte, hogy elbánjon velem, de változatlanul tehetetlen volt.

Ekkor már élveztem a prosti erőlködését.

Az asztaltársamnak tetszett a sikertelen roham. Széles vigyorra a száján figyelte a fejleményeket. Csodálta a fizikai erőnlétemet.

Ekkor kellett volna felállni és elhagyni a csehót. Sajnos nem így történt. Mint ha a székre ragasztottak volna, úgy ültem tovább a helyemen. Senkitől sem zavarva rágcáltam a szikkadt szendvicsemet, melyen kétes frissességű szardínia díszelgett. A látványa sem volt étvágygerjesztő.

- Ne rángasd a csajt! – kiáltották a prostituáltak felénk.

Ők is látták, hogy ebből baj lehet, de kötekedő társuk agyát elborította düh.

szavaimat. Az asztaltársam is sápadt arccal bámult rám. Alig akart hinni a fülének. A prosti is megszeppent. Két ugrással a helyén termett, de látszott az arcán, hogy belülről még mindig tombol.

Az ilyen csehókban a zsaru jelenti a legnagyobb veszélyt, akit jelenleg én képviseltem.

Nem adták le egymásnak a szokásos „itt egy zsaru!” jelzést. Mivel egy szőke-ség nem áraszt kopószagot. Az az igazság, hogy koszosan, mocskosan állítottam be, inkább a prostituáltak közé illetttem. Azzal is tisztában vagyok, ha magukhoz térnek a döbbenetükből, cselekedni fognak. Én már nemkíváncsi személy lettem. Ilyenkor a reakciójuk is kiszámíthatatlan.

Most döbönt csend van, de pillanatok múlva rám ronthatnak. Hiába csengett határozottan a hangom, belülről mégis feszült voltam, amit igyekeztem palástolni a saját, jól felfogott érdekemben.

Óvatosan az ajtó felé pillantottam, de fogalmam sem volt arról, hogyan jutok ki. A prostituáltak a bejárat mellett ültek. A támadóm haragja még mindig nem csillapodott le. Nem volt tanácsos hátrálva közeledni feléjük. Velem szemben az újdonsült „udvarlóm”, még mindig stukkerral a kezében. Úgy tűnt esze ágában sincs eltenni a fegyverét, nyilvánvalóan így biztonságban érzi magát.

Én valahol középen álltam stukkerral és az igazolványommal. Tőlem telhetően igyekeztem komoly arcot vágni, mint illik hivatásom gyakorlása közben, de annak is tudatában voltam, hogy egyre nevetségesebbé válok. Kész röhej volt, ahogy ott szobroztam. Kezdtém én is cikisnek érezni, amikor váratlanul minden megoldódott.

A járőrszolgálat toppant be. Számomra mentőangyalok lettek. Szerencsére szokásukhoz híven, a környéken cirkáltak. Ilyenkor benéznek minden csehóba. A környék kétes híre teszi ezt indokolttá.

Az ő társaságukban távoztam. Gúnyos tekintetek kíséretében beleértve a kollégákat is. Utólag belátom érthető volt. Ezek az alvilági alakokkal szemben egy gyenge nő tehetetlen. A főnökömmel sem tudtam elfogadható magyarázatot adni a külvárosi csehóban történt kalandomról. Nem volt egyértelmű miért „enyelegtem” ezzel a szédelgő gengszterrel, amikor a rám bízott ügygel még egy lépéssel sem haladtam előre. Az már csak természetes, hogy az előléptetésem füstbe ment terv. Egyenlőre erről lemondhatok. A következő jutalomosztásról is. Az ilyen csehókat azóta messze ívben elkerülöm. Fő a biztonság!

Csiszár Józsefné

Illusztráció

Fúriaként rontott rám ismét. Az asztaltársam is elvesztette a türelmét. Ez már túl sok volt, a lábával dobantott.

- Kotródjál! – kiáltott a prostira, ellentmondást nem tűrő hangon.

A nyomorék kedvéért stukkert rántott. Pillanatok alatt rádöbentem, hogy szépen benne vagyok a „lekvárban”. Nem csak kalandba keveredtem, hanem balhéba is. Örülhetek, ha baj nélkül megúszom. Ezután már én is nagyon dühbe jöttem.

- Rendőrség! Tegye el a fegyverét! Ön pedig hölgyem, üljön vissza a helyére!

Kezemben az igazolványomat lobogtattam, mivel e nélkül a fegyveremet sem használhattam. Dermedt csend követte a

Robert bukása

Rita a barátnőjéhez érkezett a villába. Hetek óta nem találkoztak, ideje elbeszélgetniük.

Rita férje Robert szokása szerint üzleti úton van. Egyre ritkábban találkoznak, így ő sem marad otthon.

A villához érkezve leparkolt. Ha itt alszik, behajt a garázsba, mivel barátnője kocsija kint parkolt a villa előtt. A villa bejárata nyitva, a barátnője már megint nem zárta be.

Rita belépett, de nem talált ott senkit, kiabált, de csak az emeletről hallott hangokat, biztos Alexandra megint hangoosan hallgatja a tévét és ezért nem reagál semmire. Rita felsietett az emeletre.

Késedelem nélkül belépett az emeleti hálóba. Alexandra a hatalmas franciaágyon feküdt mozdulatlanul. Rita megállt az ajtónál, de nem mert beljebb lépni. Rossz előérzete támadt. Aztán mégis erőtvett magán és az ágyhoz lépett. Ahogy meglátta Alexanra nyakán a kék csíkot és látta, hogy a pupillái kitágulva, arca viaszsárga, felsikított. Egyértelmű, hogy a barátnőjét megfojtották. Mi tévő legyen? Értesíti a rendőrséget. Mentőt?

Hirtelen eszébe jutott, hogy a gyilkos még a villában lehet. Ő is veszélybe kerülhet. Gyorsan kikapcsolta a tévét.

A villa üres, neszt nem hall. Lesietett az emeletről

Mielőtt leért volna, egy zsebkendőt pillantott meg. Sietve kapta fel. Férfi lehet, a gyilkos ejtette el. A sarokban monogram látható. Rita kíváncsi lett, óvatosan szemügyre vette. Bár ne tette volna!

Robert Hamilton a férje nevét pillantotta meg a zsebkendőn, ő hímezte bele.

Rita előtt minden világossá vált. Robert járt itt, ő a sorozatgyilkos. Ezért nincs hát otthon sokszor éjszakánként! Ezek szerint hazudott, és a vállalkozása csődbe jutott. A sérülések rajta az áldozatoktól származnak, és nem kutya támadt rá.

Milyen naiv tud lenni, de ki gondolt erre. Ez még mindig hihetetlen. Alexandrára gondolt és ismét sírni kezdett. A barátnője olyan nagy reményeket táplált a jövőjét illetően. Mindennek vége, az elvetemült gyilkos miatt!

Rita eldöntötte, hogy felhívja a rendőrséget. A zsebkendőt a táskájába tette. A földszinti telefont használja.

Már éppen emelte a kagylót, amikor zajt hallott a park felől. Ki lehet az? Reménykedett, hogy csak egy kóbor állat. Jobb, ha kinéz. Az ajtóig sem ért, amikor az kinyílt.

Ezek szerint a barátnője ezt is elfelejtette bezárni.

Megdöbbenésére nem más, mint Robert lépett be. Robert azonnal észrevette, hogy Rita mindent tud. Tekintetében gonosz fény villant meg. Valaha szerette a feleségét, de az már a múlté. Mos is a gyilkos ösztöne kerekedett felül. Rita felé közeledett. Elővette a kesztyűjét és felhúzta. Rita pontosan tudta, hogy közeledik a vég. Az is eszébe jutott, hogy nem Robertet, hanem Maxot kellett volna férjének választani, de már hiába kesereg.

A férje elkapta a csuklóját, de nem tudta megtartani.

Rita futásnak eredt. A lépcsők felé indult, de ez lett a veszte. Robert utolérte, s magához rángatta. Kötél nem volt nála, kesztyűs kezével fojtogatta. Rita segítségért kiáltott.

Hiába kiáltozol, senki sem hallja. A barátnőd is könnyörgött az életéért.

Gyilkos! – sziszegte Rita.

Visszajöttem, mert itt hagytam a zsebkendőmet. Amilyen buzgó vagy behímezted a nevemet.

Rita már alig kapott levegőt, félig ájult állapotba került. Robert erősebben kezdte szorítani a nyakát, mert ösztönösen érezte, hogy menekülnie kell.

Illusztráció

Jól gondolta, mert egy harsány hang kiáltott rá.

- Rendőrség! Engedje el a hölgyet, vagy lövök!

- A feleségem.

- Akkor sem fojthatja meg!

A rendőr a levegőbe lőtt. Robert összekezzent, s enyhített a szorításon. Ez elegendő volt ahhoz, hogy Rita szabaduljon a gyilkos kezeiktől. A rendőrök odaugrottak Roberthez, mert már menekülésbe fogott, a lépcsőn kapták el.

Maguk, hogy kerülnek ide?

A szomszédok értesítettek bennünket. Hoztak süteményt.

Csengettek, de Miss Scott nem jelentkezett. Az autója a villa előtt volt, pedig anélkül sehova nem megy.

Egyikőjük egy idegen férfit látott kijönni a villából.

A nők félnek a sorozatgyilkosoktól. A félelem miatt megszorodtak a hívások, így késve indultunk.

- Késhettek volna még! - sziszegte Robert.

Ritát a rendőrök támogatták, mert képtelen lett volna megállni a lábán.

- Miss Scott az emeleti szobában van.

- Él?

- Akit én megfojtok, az a túlvilágon ébred.

- Mr. Hamilton! Letartóztatom sorozatgyilkosság alapos gyanúja miatt. Ön követte el a többi gyilkosságot is?

- Igen. Végre valami nekem is sikerült!

- Nem sajnáltad őket? - kérdezte Rita.

- Ti nők nem érdekelték más! Téged nem bántottalak volna, de a zsebkendőmért vissza kellett jönni. Sajnos előbb találd meg.

A rendőrök elvezették Mr. Hamiltont. Rita hosszan bámult a becsukódó ajtóra.

Hogyan tovább? E perctől fogalma sem volt erről. Lezárult életének ez szakasza.

Neki élnie kell. A jövő dönti még el hogyan.

HOLIDAY

A jó hírű hotel vendégei sorban megérkeztek. Pontosan tudták, hogy izgalmas vakációban lesz részük.

„Hal a tortán”, hogy a vendégekört sem ismerik. Jószerivel, a vendéglátójukat sem.

Egy internetes pályázaton vettek részt, mely felhőtlen kikapcsolódást ígért. Ami meglepő, ingyenes a vendéglátás. Ez szokatlan a mai üdülési árak ismeretében, de ki tudna ellenállni, ily csábító meghívásnak?

Az öt meghívott vendég elfogadta Mr. Cromwell meghívását.

A fényűzően berendezett lakosztályokkal mindenki elégedett volt.

A bemutatkozások után, Mr. Cromwell emelkedett szólásra.

- Hölgyem, s Uraim! A vendéglátásom, nem csupán baráti gesztus. Önök egy bűnügyi játék résztvevői.

- Milyen játékról van szó? – hangzott el több felől a kérdés.

- Előre bocsájtom, hogy veszélyes a játék.

Szavait néma csend fogadta. Megdöbentő, de senki nem távozott. A társaságot jobban össze sem lehetett volna válogatni.

- Mi a játék célja? – kérdezte Miss Redford.

- A meghívott vendégekkel egy gyilkos is érkezett. Az önök feladata, hogy leplezzék a veszélyes társukat.

- Ön becsapott minket. Ez nem felhőtlen üdülés. Ez életveszélyes játék.

- A bűn útja kiszámíthatatlan. – érvelt Mr. Cromwell. Higgyék el, a gyilkos lesz az, aki elárulja magát. Önöknek nincs más hátra, mint nézni a kazettákat, s olvasni a rendőrségi híreket, valamit megoldani, hogy ki a gyilkos.

- Mire megyünk vele? – kérdezték többen.

- Ha jól nyomoznak, egyre szűkülni fog a kör. Tíz nap múlva itt találkozunk. Titkos szavazással derül ki a gyilkos neve.

- Ön melyik rendőri szervnél szolgált? – kérdezte Miss Morgan.

- Évekig a texasi rendőrségnek dolgoztam. Utána magándetektív lettem. Szeretem a függetlenséget.

- Dicséretes.

Illusztráció

Illusztráció

A társaság vegyes érzelmekkel tértek a szobájukba. A többség már megbánta, amiért ilyen kalandba keveredett. Egyszerű, szórakoztató kirándulásra számítottak, de bármelyikük gyanúsítottá válhat. E perctől ez már nem játék!

A vendégeket éjszaka elkerülte az álom. Távozásra gondoltak. Inkább ne! Mindenki arra gondolna, hogy a gyilkos futamodik meg. Az áldozat a vendéglátó szerint tény, és való.

Gyorsan eltelt a tíz nap és elérkezett az utolsó vacsora. A vendégek megismerték egymást, barátságok születtek. Az étteremben vágni lehetett a csendet. Ilyen előzmények után senki nem érezhette magát biztonságban.

Mr. Cromwell emelkedett szólásra, gúnyos mosollyal a száján, mely ellenszenvet váltott ki.

- Hölgyem, s Uraim! Örülök, hogy jól érezték magukat. Mint ígértem, fény derül a gyilkos személyére. Titkos szavazás következik. Önök előtt papírszelvény és toll található. John a pincérünk összeszedi a cédulákat. Itt, az én asztalomnál ol-

vassa fel valaki a papírszelvényeken látható neveket. Erre önként jelentkezőt kérek.

- Mi lesz a gyilkos büntetése? – kérdezték többen is.

- Az nem a mi feladatunk, a rendőrség majd intézkedik.

- Rendőrség?

- Igen. Önök fogják kihívni elvégre igazságos ítéletet hoznak.

A cédulák elkészültek, John összeszedte. Mrs. Walker jelentkezett. Ezen nem lepődtek meg. Eddig is „minden lében kanál volt”. Kibontották a cédulákat, és Mrs. Walker felolvasta őket, pedig ő félt legjobban. Éjszakáként jól bezárkózott, sőt eleinte Miss Morgan szobájában aludt.

Nevetés hallatszott az asztaloknál. Mindenki kapott szavazatot. Tom Drake kettőt is.

- Ejnye, ejnye! Mr. Drake, minek köszönheti a kitüntető figyelmet?

- Kevésbé vagyok szimpatikus. Gyilkosságot nem követtem el.

- Akkor ki a gyilkos?

- Ön, Mr. Cromwell.

- Tessék? Ez valami vicc?

- Szó sincs róla.

- Egy szerencsejátékos vádol engem? Emlékezünk a bemutatkozásra! Bevallotta, hogy ön az, akinek nincs fedhetetlen múltja.

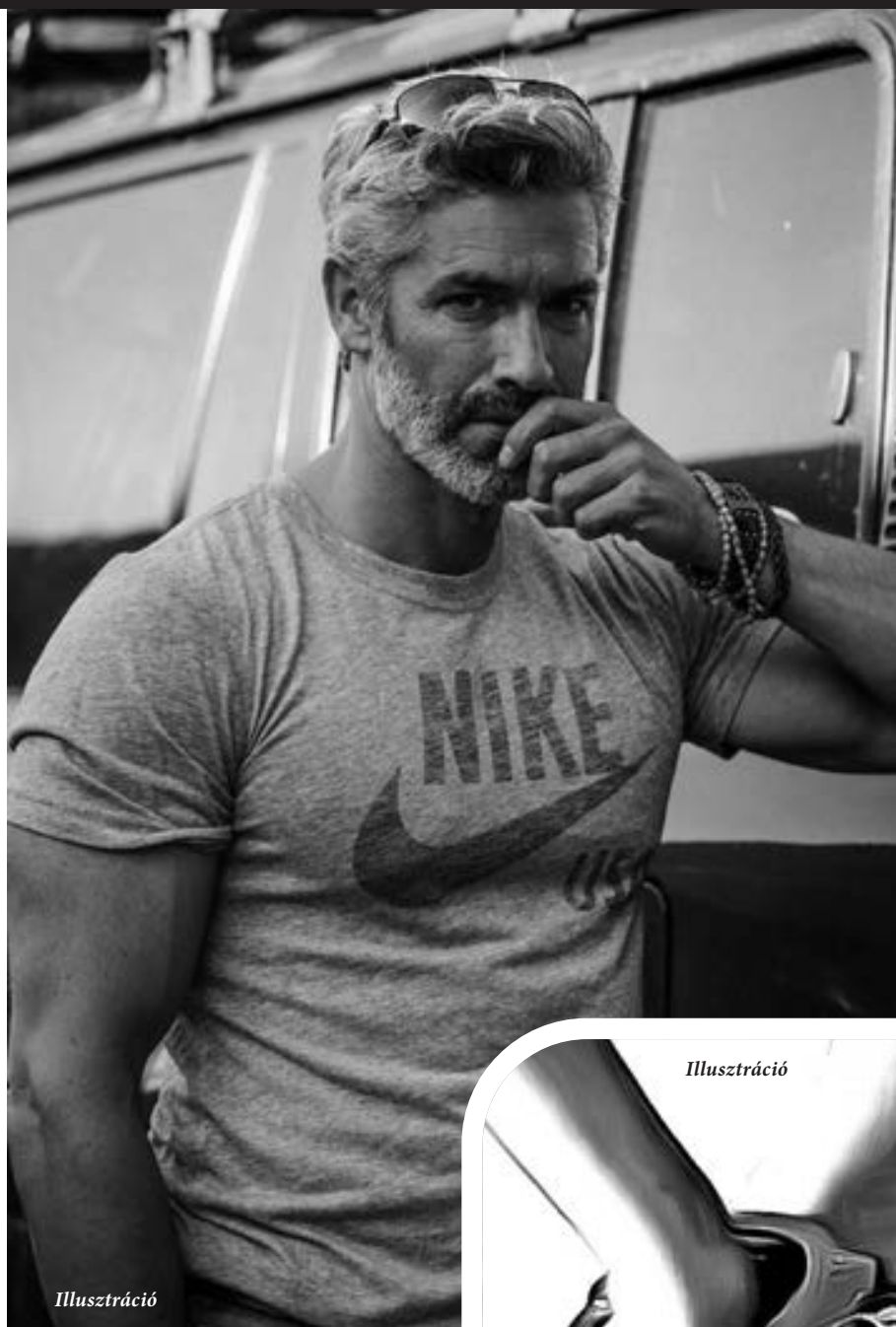
- Valóban. Sejtettem, hogy engem szúrnak ki, de tartozom még egy vallomással. Nem vagyok szerencsejátékos. Legalábbis nem azzal keresem a kenyeremet.

- Mr. Drake! Mi volt az oka, hogy félrevezetett bennünket? Kíváncsian várjuk a választ.

- Ígérem, őszinte leszek. Amennyiben nem adok a hirdetésre hamis adatokat, ön sohasem hív meg ebbe a hotelba. Tom Gordon rendőrnagy vagyok. Feltűnt nekünk az ön „áldásos” tevékenysége. Tudomásunk szerint a játékainak halálos áldozata is van. Itt nem a vendég, hanem ön a gyilkos.

- Tudja bizonyítani?

- Voltam már önnél vendégségben. A legutóbbi áldozata nem dűsgazdag, mint hitte.

Illusztráció

Belement a színjátékba, hogy egy nagyobb összeget utal a számlájára. Hiába várja a pénz nem fog megérezni. Tártá szét Tom a karjait.

Mr. Cromwell a hátsó zsebéből elővette a pisztolyát és a levegőbe lőtt, s két ugrással az ajtónál termett. Ám akkor meglepő dolog történt. John, a pincér állta az útját.

- Ön elvesztette ezt a játszmát.

Villámgyors mozdulattal bilincs kattant Mr. Cromwell csuklóján.

- John, mit csinálsz? - Jól megfizettelek nem ezt érdemlem.

Valamiről még nem tettem említést. John nem az, akit eddig ismert.

- Csak nem hekus?

- De bizony! John Hesler szintén a rendőrség embere. Míg önt hűségesen szolgálta, DNS- mintát vett, ami egyezett az áldozaton talált mintával.

Sőt, még az ujjlenyomatok is. Megtanulhatta volna, hogy egy bűnöző nem lehet elég óvatos. Legtöbbször elcsúszik azon a bizonyos „banánhéjon”.

A vendégek megdöbbentek. A dús-gazdagnak hitt vendéglátójuk valójában adósságokkal küszködő bűnöző. Gazdag vendégek pénzére utazott, aki menekülni akart a kompromitálástól, annak a fizetnie kellett.

A vendégekről előre informálódtak. Mr. Cromwell arra nem számított, hogy akad az vendégek között bátor ember, aki feljelenti.

A rendőrség rajtaüthetett volna, de jobb ötlet jutott az eszükbe. Ők is részt vettek a játékban. Úgy adták az információkat, hogy a nyomozó sikeres üzletember, milliomos. Mr. Cromwell besétált a csapdába. John is jó eljátszotta a szerepét a gyanú nem terelődött rá. A kiváló nyomozókkal szemben Mr. Cromwellnek semmi esélye nem volt.

A vendégek elbúcsúztak egymástól. Biztos, hogy máskor megfontoltabbak lesznek. Idegentől vendéglátást többet nem fogadnak el.

Csiszár Józsefné

Illusztráció

A TITOK

Emília White figyelmét a vezetésre összpontosította. A külváros felé közeledett, még hosszú út áll előtte.

Meglepően nagy forgalommal találta magát szemben. Hétvége, ilyenkor ez várható.

Emília magas, szőke szépség. Bárki azt hihetné, hogy nagyvilági életet él. Modell, vagy szépségéből él.

A valóság ettől sokkal prózaibb, a tanulása leköti az idejét. Férfival komolyabb kapcsolata tizennyolc éve ellenére nem volt.

Nem szívesen indult hosszú útra. Egy birtokot kell megnéznie, amit egy soha nem látott rokonától örökölt.

Előzetes megbeszélés alapján a rokon ügyvédje fogja várni, aki előtt nyilatkoznia kell, hogy igényt tart-e a birtokra.

Emíliának nagy tervei vannak a jövőjét illetően. Semmi szüksége a birtok gondjaira. Bőven kap elhunyt szülei után hávidíjat, ami fedezi a megélhetését, és a majdani egyetemi tanulmányait.

Emília próbált úrrá lenni az érzelmein. Éppen idejében, mert lassítania kellett.

A külvárost is elhagyta, egy erdős-bokros birtokhoz érkezett. A megbeszélt számot hívta, ahol egy kellemetlen férfihang közölte, hogy jó helyre érkezett, de igyekezzen.

Távolabb magas épület, régen tatarozhatták. A parkolót dudva lepte, az autóját félve zárta le. Egy óriási kutya csaholva indult felé, de szerencsére meg volt kötve. Csengetésére egy inas nyitott ajtót.

- Miss White?

- Igen. Gondolom más nem téved erre.

Az inas vigyorogva vezette a szalonba. Emília csodálkozva nézett körül. A gondozatlan park után mást várt. Drága bútorok, süppedő szőnyeg, a falakon drága festmények.

Hosszú percekig várakozott, ami bosszantotta.

A vizsgákra készül, ezt a napot be kell majd pótolnia. Mi mással mint az éjszaka nyúló tanulással. Már éppen felállt, hogy elhagyja a szalont, amikor egy vonzó, jóképű férfi jelent meg. Mintha egy filmvászonról lépett volna le.

- Miss White, én Dr. Stevenson ügyvéd vagyok, az ön jogi képviselője.

Az ön rokona Mr. Morgan bízott meg, hogy önt képviseljem. Ez a birtok az öné. Szándékában áll elfoglalni, vagy esetleg eladni? A bekötőút közel van, amint látta, úgyhogy biztos hamar vevőre talál. Mr. Morgan személyes jó barátom volt, őszintén sajnálom, hogy a betegség elvitte. Fogadja őszinte részvétem!

- Köszönöm, de csak hallomásból édesanyám egyik jó barátjától hallottam, hogy itt lakik egy távoli rokonom.

- Kérem, vegye szemügyre a birtokot. Örömlénk, ha itt is maradna éjszakára.

- Egy idegen házban?

- A jövőre való tekintettel kérem, ne tekintse idegen lakhelynek Miss White.

Dr. Stevenzon egy lezárt borítékot vett elő.

- Ebben minden le van írva és magyarázattal szolgál. Foglalja el a felső hálószo-
bát mi itt lent maradunk az inassal, ha bármi kérdése lenne itt leszünk.

Emília e szavakra megnyugodott, a házban legalább nem fog egyedül aludni.

A hatalmas franciaágy kényelmesnek tűnt, a fáradtságáról már nem is beszélve, de a levél, melyet Mr. Morgan írt neki mindennél fontosabb volt. A kézírás olvasható, ezzel legalább nem lesz gond.

Név szerint szólítja ez furcsának tűnt, hisz sohasem találkoztak.

„Miss White! Sajnálom, hogy önnel már személyesen nem találkozhatom, bárcsak egy percre is láhattam volna! Bizonyára olyan ragyogó szépség, mint az édesanyja.

Az édesanyjával szerelmesek voltunk egymásba, de szegény bukott üzletember nem álmodhatott arról, hogy házasságra lépjünk. Amikor megismerkedett az édesapjával – aki mindent biztosított neki – akkor elválltak útjaink. Gyorsan össze is házasodtak, az édesanyja akkor tudta meg, hogy tőlem születik meg a gyermeke. Az ön apjának soha nem árulta el. Amint jobb anyagi körülmények közé kerültem tudtam, hogy mi a dolgom. Ezt a birtokot csak önnek építettem. Halálom esetén a lányomnak azaz önnek adom minden vagyonomat.”

A szavak alig értek Emília tudatáig. Mindig is érezte, hogy valami titok fedi az édesanyja múltját, amiről soha nem beszélt. Most értette meg igazán, miért is tette. Remélte, hogy valaha neki is lesz gyermeke, akihez őszinte lesz.

Emília nehezen döntött, de tudta a birtokon soha nem érezné jól magát, így eladta.

Illusztráció

Visszament New Yorkba és ott éli tovább gondtalan életét. Soha senkinek nem árulta el, hogy egy távoli temetőbe miért visz időnként virágot egy ismeretlen sírra.

Csiszár Józsefné

LELEPLEZŐDÉS

A nap a lehúzott redőnyök résein keresztül éles fénycsíkokkal világította meg az ágyon heverő, összefonódott testeket. A középkorú férfi, és tíz évvel fiatalabb felesége a hajnali szeretkezéstől nedves bőrrel tapadtak egymáshoz. A nő aludt, a férfi pedig nézte, ahogy a sugarak megvilágítják az asszony mézszínű haját.

Istenem, de gyönyörű, sóhajtott fel, és végigsimított a tökéletes testen. Az asszony megrezzent, de nem ébredt fel. A férfi mosolyogva, óvatosan hagyta el az ágyat, arra gondolva, hogy ő a földkerekség legboldogabb embere.

Kiment a fürdőszobába, hosszan zuhanyozott, majd alaposan megborotválkozott, ahogy minden nap.

Erős szörzetét másként nem tudta kordában tartani, és nem szerette, ha ápolatlan benyomást kelt. Még akkor sem, ha éppen egy kihalt pusztában végzett ásatásokat, folyó víz és áram nélkül. Sötétbarna haját nagyon rövidre vágatta, így azt a néhány ősz hajszálát, ami az utóbbi időben megjelent legfeljebb csak a felesége vette észre.

Dr. Archer méltó párja volt feleségének, ha együtt jelentek meg valahol, rögtön minden szem rájuk szegeződött, nők és férfiak elismerő és irigykedő pillantásokat vetettek rájuk. De a doktor ebből semmit sem vett észre, vagy ha észre is vette, nem érdekelte. Nem volt társasági lény, csak a felesége kedvéért ment el otthonról, amikor már régen rága a fülét, hogy mozduljanak ki valahová.

John elkészítette a kávéját, majd leült a kanapéra, kezében a Régészeti Hírmondó legfrissebb számával. Szeretett korán kelni, ezekben a reggeli előtti, csendes órákban nyugodtan átnézte a szakmai lapokat, vagy elment futni. Ma már megvolt a testedzés, somolygott, és kinyitotta az újságot. Belekortyolt a kávéba, majd rögtön kiköpte, egy hosszú köhögéssroham közepette.

– Micsoda? – kiáltott fel hirtelen. – Ez nem lehet igaz!

„Dr. Sam Petterson megtalálta Arcanust, egy vulkán által betemetett ősi maja falut!” – állt az első oldalon.

– Nem, ezt nem hiszem el! Ez az én falum! – csapott az asztalra, úgy hogy egy adag kávé kilocsant az üveglapra.

Illusztráció

Illusztráció

A pedáns régész máskor szaladt volna a szivacsért, hogy eltakarítsa a foltokat, de most észre sem vette, mohón falta a betűket, és olvasás közben arca egyre sötétebb színt kapott.

„Az eddig feltárt terület minden bizonnyal egy ősi falu maradványa. Azt még nem tudni biztosan, csak a vegyszeres kormeghatározás után, hogy melyik időből valók a megkövült emberek és tárgyak, de az tény, hogy eddig ismeretlen települést találtak egy közép-amerikai őserdőben. Még nem biztos, hogy Arcanus az, de nagyon valószínű. Ha ez így van, akkor egy gyerekkori álom válik most valóra – nyilatkozta Dr. Sam Petterson az ásatás vezetője.”

– Még hogy az ő álma! Ez az én álmom! Hogy jutott ez el odáig? – agyában lázasan cikáztak a gondolatok, de nem tudott rendet teremteni közöttük. Csak ült a kanapén, és bámult maga elé, ölében az újsággal, kezében a kihűlt kávéval.

Már olyan közel voltam, hogy megtaláljam. A koordináták megvoltak, az ásatási engedélyek beszerzése folyamatban volt, már csak a pénzt kellett összeszedni. De arra megírta már a pályázatot, elbírálásra várt, de ezen nem aggódott különösebben, hiszen a felesége legjobb barátnője volt a pénzt osztó alapítvány elnöke. Igaz, egy ideje húzódott az ügy, érdeklődésére kitérő válaszokat adtak, átmeneti, valutaárfolyam miatti nehézségekről beszéltek, de nem utasították el. Az asszony is mindig nyugtatta, biztatta. Igaz, legutóbb, amikor megkérte, hogy hívja fel a barátnőjét, akkor ingerülten elzavarta, rá nem jellemző módon kiabálva, de nem tulajdonított neki nagy jelentőséget, tudta, a felesége egy kicsit dühös rá, mert nem akart vele elmenni arra a puccos estélyre. Lehet, hogy itt követte el a hibát? Hogy nem jelent meg bájcsevegni az alapítványi bálon?

Á, mindegy is, legyintett. Sokkal fontosabb kérdés, hogy honnan tudta Sam, aki az egyetem óta örök riválisa, hogy hol keresse a megkövült majákat? Az az irat, ami őt elvezette a helyszínhez, egy példányban volt meg a múzeumnak, és csak ő fért hozzá, ő fejtette meg az írást, hónapokon át tartó éjszakázások árán. Ő pedig nem beszélt róla senkinek. Senkinek, kivéve...

– Nem, az nem lehet – temette kezébe az arcát. – Meg kell tudnom, mi az igazság – felpattant a kanapéről és halkan a hálósobába lépett. Nézte, ahogy a nap sugarak a békésen alvó nő mellén játszanak. Elérzékenyülve hajolt hozzá, hosszú haját kisimította az arcából.

– Sam, ne, valaki megláthat – morogta az asszony félálomban. John elkapta a kezét, és iszonyodva nézte élete szerelmét. Hirtelen lehajolt, és egy párna felé nyúlt. Clair a mozdulatra felébredt, és még éppen idejében nyitotta ki a szemét ahhoz, hogy lássa, ahogy a piros virágminták közelítenek arcához. Clair megijedt, de John nem csinált semmit.

John felállt és Clair ruháit egy utazótáskába pakolta és elküldte a feleségét a házból.

A FELEDÉS HOMÁLYÁBAN

Az óceán partján épült panzió megtelt vendégekkel. A nyarat ki kell használni. A vízpart a legalkalmasabb a pihenésre.

A vendégek napközben az óceán hűsítő habjaiban úszkálnak, a partján napoznak.

Mint oly gyakran most is megélenkült a szél az óceán felől. A vendégek összehajoltak, s elindultak a panzióba.

Mrs. Ross is a panzióban üdül. Bár a nagybátyjának az Alpokban van üdüljője, de a sielés nem nyerte el a tetszését.

A panzióban új arcokat látott. Meglepődött. Azt hitte, akik vele érkeztek, hetekig maradnak. Vacsora után a szobájába vonult. Elfáradt, ezért korán lepihent. Csodálkozott, hogy nem dolgozik, hanem nyaral, mégis elfárad. Otthon egész nap hajt, érthető a fáradtsága. Bejárónő jár hozzá hetente egy alkalommal, de neki is be kell segíteni.

A televízióban jó filmeket sugároztak, de nem kötötte le a figyelmét. Az új lovagjára gondolt. Ilyen szerencséje, sem volt még. A férje halállával kapcsolatban nyomozásba kezdett, és a rendőrt tálcán kínálták. Tanácsot tud majd adni, hogyan tovább. Ráfér a segítség. A következő találkozásukkor meghívja a szobájába szétnézni, egy nyomozó rutinosabb.

Mrs. Ross kezdett álmos lenni, ideje nyugovóra térni. Kikapcsolta a televíziót, s elővette a kedvenc magazinját. Pár sor olvasás után jobban elálmosodott.

Amint az ajtóra pillantott, megdermedt. Határozottan úgy tűnt neki, hogy a kilincs lenyomódott. Valaki be akar jönni! A biztonsági zár is mozgott, kíváncsi próbálkoznak.

- Ki az? - kérdezte. Mint az várható volt senki sem válaszolt.

Éjfél felé közeleg a szobapincér befejezte szokásos tevékenységét.

Mrs. Ross felkelt az ágyából. Erőt gyűjtött s kinézett az ajtón. Kihalt a folyosó egy árva lelket sem látott. A lépcsőhöz közeli oszlop mögött azonban mintha egy árny lapulna. Ez már a képzelet játéka lehet.

Mrs. Ross alaposan bezárkózott, még a biztonsági láncot is bekapcsolta és a főtelt az ajtóhoz húzta, ha valaki bejön, zajt csapjon. Pisztoly a párna alatt, baj nem történhet.

Éjszaka zavaros álma volt.

Reggel fejfájással ébredt. Ezen nem is csodálkozott. A reggelit a szobájába kérte. A szobapincér, amikor meghozta a reggelit így szólt.

- A folyosó végén lakom. Láttam éjfél körül, hogy kinézett az ajtón. Miért nem szólt? Azt hittem vendéget vár.

Illusztráció

- Igen! Természetesen azóta sem adtuk másnak ezt a szobát. Azt jelezném, hogy az üzlettársai azóta már keresték.

A pincér elkészönt.

Mrs. Ross egyedül maradt a gondolataival. Az üzletfelek is itt szálltak meg. Nem valószínű, hogy nosztalgiából. Elképzelhető, hogy kerestek valamit.

Az idő elromlott, éles szél kerekedett. Ráér a szobájában körülnézni. Mindent alaposan átnéz. Egy zoknin kívül más nem talált ez a férjé volt. Annyira eltelt az idő, hogy indulhatott ebédelni.

Lesétált az étterembe, pedig nem volt éhes. Forró erőlevest rendelt, utána édesseget. Ez a menü mára elegendő.

Ebéd után nem sietett a szobájában. Az asztaloknál ülő vendégeket mustrálgatta. Itt minden társadalmi réteg képviseltette magát. Több idős, nyugdíjas embert látott. Ezek szerint ők is szeretik az óceánt.

Visszatérve a szobájába lepihent. A mennyezetet bámulta, azt tűntette ki figyelmével. Pár napot marad, utána haza kell mennie. A cégnél elengednék még, hiszen tavaly egész nyáron dolgozott, de ismerve a kolleganőjét hosszú időre nem bízhatja rá az irodát. A félvér nő kedves teremts, de könnyelmű. Ígérete ellenére sem biztos, hogy időre leadja az iroda anyagát. Mióta vele dolgozik, irányítani kell. Ezt szokta meg.

Nem biztos, hogy önállóan el tudja látni a feladatát. Ő is hibás. A főnökének azt az információt adta, hogy a félvér nő jó munkaerő. Sajnálja a kolleganőjét, mert a lányát egyedül neveli. Amikor a partnere megtudta, hogy gyermeket vár azonnal elhagyta.

Mrs. Ross megunt a plafont nézni a falon függő festményt nézegette. Szép tájkép, bár nem lehet drága. Ide olyan nem is való.

Hirtelen eszébe jutott valami. Felkelt az ágyából s a festményhez sétált. Székét húzott oda és arra felállva leakasztotta. Belül a kezét mögé egy cédulát dugtak. Üggyel-bajjal sikerült kipiszkálnia. A férje kézírása volt a cédulán. John precízen feljegyezte mit, mikor szállított a hajóján. Nyíltan kiírta a „heroin” szót. Világos, hogy ezt a terhelő bizonyítékot keresték az üzlettársak. Nem találták meg, ha ők a gyilkosok ezért a dokumentumért kellett a férjének meghalnia.

Mrs. Ross visszatette a festményt. A terhelő bizonyítékot magához vette.

Mitévő legyen? Szóljon az újdonsült nyomozó ismerősének? Minek? Rábeszélné egy feljelentésre.

Nincs más teendője, mint összecsomagolni, s visszatérni New Yorkba és tovább élni az életét az új szerelmével.

Csiszár Józsefné

- Ilyen későn? Zajt hallottam, de úgy tűnt, üres a folyosó.

- Most teltházzal vagyunk. Olyan eset is előfordult, hogy amikor valaki eltévesztette a szobája ajtaját, s véletlenül a szomszédba lépett be. Komolyabb támadásról én nem tudok.

- Ez megnyugtató. Ismerte a férjemet?

- Igen, szintén ezt a szobát bérelte. Hölgys társaságában nem láttam, ha erre gondolt.

Mrs. Ross elpirult.

- A férjem hűséges természetű volt.

- Férfiak keresték állítólag üzleti tárgyalásuk volt. Ilyenkor pezsgőt rendelték, ezt én szolgáltam fel, úgy láttam azal ünnepeltek.

- Ugye említettem, hogy a férjemet megölték? A nyilvános parkolóban elűtötték.

Illusztráció

KUTYASZORÍTÓ

Jóhölgyem, mily lehetőségtől fosztattál meg imigyen?

MILTON

Nyugodt és csendes délután volt, mikor az isteni Edina utcáit róttam. Az utcákon szörnyű volt a nyüzsgés és a zűrzavar. Férfiak beszéltek. Nők sikoltoztak. Gyermekek csukladoztak. Disznók visítottak. Szekerek zötyögtek. Bikák bömböltek. Tehenek bögtek. Lovak nyerítettek. Macskák nyivákoktak. Kutyák táncoltak. Táncoltak! Hát lehetséges ez? Táncoltak! Ó, jaj! Gondoltam, én eltáncoltam már a táncaimat. Ilyen az élet. A borongós emlékeknek minő szelleme

kél életre egyszer-másszor a zseni elméjében, és a vérbő képzelet, kiváltképpen az oly zseni, aki halhatatlanságra íteltett, a derűnek, az isteninek, a mennyeknek, az ujjongónak, az emelkedettnek minő tisztító, örökkévaló, folyamatos - és szinte azt mondhatnók soha meg nem szűnő - igen, folyamatos és soha meg nem szűnő, keserű, zaklató, fölkavaró, s ha szabad azt mondanom, túlságosan fölkavaró hatása, amit talán irigylésre méltónak, a legigazabbul irigylésre méltónak nevezhetnénk - nem! A legnyájasabban gyönyörűségnek, a legválasztékosabban éterinek (s ha szabad ezt a merész kifejezést használnom), a világon

a legbájosabbnak (bocsáss meg, ó, nyájas olvasó!... mint mindig, újra elragadtak az érzéseim!). Egy ilyen elmében, ismétlem, az emlékek minő forogtatagát kavargat fel holmi semmiség is! A kutyák táncoltak. És én - én nem táncolhattam. Kergetőztek - én sírtam. Ugrándoztak - én hangosan zokogtam. Mily megindító körülmények, amelyek bizonyára felkeltik a klasszikusok olvasóiban a dolgok helyénvaló voltára utaló azon páratlan bekezdés emlékét, amely a csodálatos és tiszteletre méltó kínai regény, a Lassu Joe harmadik kötetének bevezetésében található.

A városon át vezető magányos sétámon

két szerény, de hűséges társam kísért. Diána, én pudlikutyám! Minden teremtmények legdrágábbika! Dús szőrzete fél szemére hullott, és nyakát divatos kék szalag övezte. Diána mindössze arasznyi magas volt, a feje valamivel nagyobb, mint a teste, hihetetlenül rövidre nyírt farka miatt maga az ártatlanság, s ettől kedvence mindenkinek.

És Pompey, én négerem! Drága Pompey! Hogy is feledhetnének el téged valaha is? Karomat karjába öltöttem. 92 centi magas volt (kedvelem a pontosságot), és mintegy hetven-, talán nyolcvanéves. Pohos és karikalábú. A szája nem éppen kicsi, a füle nem éppen rövid. Foga azonban mint a gyöngy, nagy, düledt szeme gyönyörűségeen fehér. A természet nem áldotta meg nyakkal, és térdét (mint fajtájánál általában) lába szára felső hányadának fele tájára helyezte. Öltözeke szembeszökően egyszerű volt. Ruhája mindössze egy húsz centi magas keménygallér és egy majdnem új drapp felöltő, amely korábban a szűk, tiszteltet parancsoló és előkelő Dr. Lukaszgarast szolgálta. Szép kabát. Jól szabott. Jól varrott. Majdnem új. Pompey föl húzta mind a két kezével, hogy a porba ne érjen.

Három főből állt a társaságunk, s közülük kettőt már jellemeztem. Volt egy harmadik is - én magam. Én vagyok Signora Psziché Cleopatra. Nem Sick Clay-O'Patrick. Megjelenésem lenyűgöző. Azon az emlékezetes délutánon, amelyről beszélek, bíborvörös selyemruha volt rajtam, égszínkék arab kabátkával. A ruhát zöld paszomány díszítette, és hét csinos, narancssárga fodor. Én voltam tehát a társaság harmadik tagja. Volt a pudli. Volt Pompey. Voltam én. Hárman voltunk. Azt mondják, kezdetben hárman voltak a fúriák is: Melty, Nimmy és Hetty - az Elmelkedés, az Emlékezés és a Vének.

A lovagias Pompey karjára támaszkodva, mögöttem tiszteletteljes távolságban Diánával vonultam végig a kies Edina egyik népes és nagyon kellemes utcáján. Egyszerre egy templom tárult szemünk elé - hatalmas, tiszteleltre méltó gótikus katedrális, magas tornya az égbe nyúlt. Miféle örület kerített hatalmába? Miért rohantam sorsom elébe? Elfogott a legyőzhetetlen vágy, hogy megmásszam a szédítő tornyot, s onnan vegyem szemügyre a hatalmas várost. A katedrális kapuja hívogatóan tárva-nyitva. Sorsom eldőlt. Beléptem a baljós kapubolton. Hol

volt hát őrzőangyalom? - Ha egyáltalán van ilyen. Ha! Kétségbeesítő szótag! Mily végtelen sok rejtélyt, jelentést, kétséget, bizonytalanságot tartalmaz két betű! Beléptem a baljós kapubolton, s átmenet alatt, narancssárga fodraimat nem érte semmi kár, s fölbukkantam a főhajóban. Azt mondják, így ment át a hatalmas Alfréd-folyó is a tenger alatt, sértetlenül, s még csak vizes se lett.

Már-már azt hittem, a lépcsőfelfutó sosem ér véget. Körbe-körbe! Igen, körbe és fel, körbe és fel, körbe és fel, míg nem akaratlanul erőt vett rajtam a sejtelem, és a bölcs Pompeyn is, akinek támogató karjára a bimbózó érzélem minden bizalmával támaszkodtam - akaratlanul erőt nem vett rajtam a sejtelem, hogy a csigalépcső felső végét, véletlenül talán, de lehet, hogy szándékosan, eltávolították. Megálltam, hogy lélegzethez jussak; s közben történt valami, morális, sőt metafizikai szemszögből is túlságosan jelentős, semhogy említetlenül hagyjam. Úgy éreztem - sőt, biztos voltam benne -, nem tévedhettem, nem, hisz már percek óta aggódó gonddal figyeltem Diánám minden lépését, mondom, nem tévedhettem, hogy Diána patkányszagot érez! Nyomban föl hívtam e tényre Pompey figyelmét, és ő - ő is egyetértett velem. Az ésszerű kételynek immár nem maradt te-re. Patkányszag érződött - Diána érezte. Szent egek!, hát elfelejthetem valaha is a pillanat feszült izgalmát? A patkány! - ott volt - azaz valahol ott volt. Diána patkányszagot érzett. Én - én nem! Azt mondják, hogy egyesek úgy érzik, a bornyelő Izisnek is édes és erős illata van, mások szerint teljesen szagtalan.

Megmáztuk a csigalépcsőt, s már csak három-négy lépés választott el bennünket a csúcstól, de mi csak mentünk, s már csak egy lépés volt hátra. Egy lépés! Egyetlen kicsi, kicsi lépés! Az emberi lét hatalmas csigalépcsőjén egyetlen kicsi lépéstől mily rengeteg boldogság és nyomorúság függ! Magamra gondoltam, majd Pompeyre, majd bennünket körülvevő rejtélyes és megmagyarázhatatlan sorsra. Pompeyre gondoltam - és ó, jaj, a szerelemre. Arra a sok-sok helytelen lépésre gondoltam, amit tettem, s amit talán még tenni fogok. Elhatároztam, hogy ezentúl óvatosabb leszek, tartózkodóbb. Elengedtem Pompey karját, és az ő támogatása nélkül tettem meg az egyetlen hátralevő lépést, s elértem a torony fedélszékét. Pudlikutyám követett.

Csak Pompey maradt ott, ahol volt. Álltam a csigalépcső csúcán, s bíztattam őt, hogy lépjen föl. Felém nyújtotta karját, s hogy ezt megtegye, kénytelen volt elengedni eddig oly kemény kézzel tartott felöltőjét. Az istenek sohasem szűnnek gyötörni minket. A felöltő lehullott, és Pompey rálépett hosszú, földet érő szegélyére. Megbotlott és elesett - e következmény elkerülhetetlen volt. Előreesett, s förtelmes feje teljes erejével nekem vágódott - neki a mellemnek, s végigzuhantam Pompeyvel együtt a fedélszék kemény, koszos, undorító padlóján, de bosszúm biztos, azonnali és teljes volt. Dühömben két kézzel belekaptam gyapjas hajába, hatalmas mennyiségű fekete, bodros, göndör anyagot téptem ki és löktem el magamtól, a megvetés minden jellel. Lehullott a harangkötelek közé, s ott maradt. Pompey felállt, s egy szót se szólt, de nagy szemével siralmas pillantást vetett rám, és - fölsóhajtott. Ti istenek! - Micsoda sóhaj volt! Szívembe hasított. És a haj - a gyapjú! Ha elértem volna azt a gyapjat, könnyeimmel áztattam volna sajnálatom jeléül. Ámde sajna - messze voltam ahhoz, hogy elérhettem volna. Ahogy a harangkötelek közt himbálódzott, azt hittem, él. Azt hittem fölmered a megbotránkozástól. Azt mondják a jávai Amagdarossz azéris is gyönyörű virágot hajt, és akkor is életben marad, ha kihúzzuk gyökerestől. A bennszülöttek a mennyezetre akasztják zsinóron, és évekig élvezik az illatát.

Civódásunk véget ért, s egy nyílást kerestünk, amelyen átszemügyre vehetnénk Edina városát. Ablak nem volt egy sem. A homályos kamrába csak egy négyszögletes, mintegy arasznyi átmérőjű nyíláson át szűrődött be fény, a padlótól jó két méter magasan, de mit meg nem old az igazi zseni tetteire? Eltökéltem, hogy felkapaszkodom e nyílásig. Rengeteg kerek, fogaskerek és más titokzatos értelmű alkatrész állt a nyílás tövében, szorosan a fal mellett; s a gépezetből a nyíláson át egy vasrúd meredt ki. A kerek és a fal közt épp csak hogy elfért a testem - mégis makacsul eltökéltem magam, és úgy határoztam, hogy kitarok szándékom mellett. Magamhoz szólítottam Pompeyt.

- Látod azt a nyílást, Pompey? Ki akarok nézni rajta. Ide állsz épp a nyílás alá - így. Nos, tartsd a kezed, Pompey, hadd hágjak föl rajta - így. Most a másikat, Pompey, annak a segítségével följutok a válladra.

Megtett mindent, amit kívántam, s mikor följutottam, azt tapasztaltam, hogy könnyűszerrel ki tudom dugni fejem és nyakam a nyíláson. A kilátás fölséges volt. Képzelnem sem lehet nagyszerűbbet. Csak egy pillanatra fordítottam el a szemem, míg Diánára rászóltam, hogy viselkedjék tisztességesen, és biztosítottam Pompeyt, hogy belátó leszek, és olyan könnyedén állok a vállán, amilyen könnyedén csak tudok. Megígértem, hogy gyöngéd leszek hozzá - ossi tenger que Atlanti óceán. S miután így elégtételt szolgáltatottam hűség barátomnak, buzgón és lelkesen átadtam magam a szemem előtt kitarulkozó látvány élvezetének.

E témáról szólván azonban kerülni fogom a bőbeszédűséget. Nem írom le Edinburgh városát. Mindenki járt már Edinburghban - a klasszikus Edinában. Csupán siralmas kalandom fontos részleteire szorítkozom. Mikor némileg ki-elégítettem már a város kiterjedésére, fekvésére, általános képére irányuló kíváncsiságomat, időt szakítottam, hogy a templomot, amelyben tartózkodom, meg a torony pompás architektúráját is szemügyre vegyem. Megfigyeltem, hogy a lyuk, amelyen át a fejem kidugtam, egy óriási óra számlapjára nyílik, s hogy az utcáról bizonyára jókora kulcslyuknak látszik, olyannak, mint amelyet a francia órák számlapján látunk. Azért vág-ták, nem vitás, hogy a sekrestyés kinyújt-hassa rajta a karját, s ha kell, beállíthassa bentről az óra mutatóit. Meglepődve láttam, milyen nagyok ezek a mutatók: a nagyobbik megvolt vagy három méter hosszú, s a szélte, ott, ahol a legszélesebb, tizenhúsz-húsz centiméter.

Szemmel láthatólag acélból volt, s úgy látszott, éles. Miután e részleteket s még több mást is, megfigyeltem, szemem újra a lenti dicső kilátásra fordult, és rövidesen elmerültem az elmélkedésbe.

Elmélkedésemből pár perc múlva Pompey hangja riasztott fel. Közölte, hogy nem bír tovább, és arra kért, hogy legyen szíves, szálljak le róla. Ez nem volt ésszerű, s hogy miért nem, azt elég hosszan meg is indokoltam. Válaszolt, de látszott, nem érti, hogy mit akartam mondani. Elöntött hát a méreg, és megmondtam neki kereken, hogy ostoba, hogy elkövette az Ignác von Pelenka bűnét, hogy mást sem tud, csak innamígalóvisz, s a beszéde nem több, mint irrumburrgummacskanadrág. Ezzel, úgy látszik, megelégedett, és én újra belemerültem gondolataimba.

Úgy félórával ez után a szóváltás után, amint éppen elmerültem gyönyörködtem az alanti isteni szépségű tájban, meglepődve észleltem valami nagyon hideget, ami szelíd nyomást fejt ki nyakszirtemre. Mondanom sem kell, hogy kimondhatatlanul megrémültem. Tudtam, hogy Pompey ott van a lábam alatt, Diána meg, úgy ahogy ráparancsoltam, a hátsó lábán ül a kamra legtávolabbi sarkában. Mi lehet az? Ó, jaj! Nagyon hamar fölfedeztem. Fejemet óvatosan elfordítottam, és elszörnyedve észleltem, hogy az óra hatalmas, csillogó, pallos forma percmutatója körforgása során elérte a nyakamat. Tudtam, nincs egy másodperc veszteni való időm. Nyomban megpróbáltam visszahúzódn, de már késő volt. Képtelen voltam kihúzni a fejem a szörnyű csapdából, amely oly alaposan megfogott, s amely egyre szűkül, oly rohamosan, hogy még elképzelni is szörnyűség. Mondhatatlan volt e pillanat kínja. Fölnyúltam, és megpróbáltam teljes erőmből fölfelé nyomni a súlyos vaslemezt, de ezzel az erővel akár magát a katedrális is megpróbálhattam volna fölemelni. Jött, jött, jött lefelé, mind jobban és jobban szorított. Sikítva kértem Pompey segítségét, de ő azt mondta, megsértettem érzéseit, mikor azt mondtam, hogy „piszkítja a pelenkát”. Odakiáltottam Diánának, de ő csak annyit mondott, hogy „vau-vau-vau”, meg hogy én ráparancsoltam, nehogy eltaláljon mozdulni a sarokból. Így hát társaimtól nem várhattam segítséget.

Időközben az Idő szörnyű és súlyos kaszája (most fedeztem fel e klasszikus mondás szó szerinti értelmét) nem állt meg, s nem is volt valószínű, hogy mozgása megállna. Mind lejjebb ereszkedett. Éle már hüvelyknyire belemélyedt nyakamba, és benyomásaim egyre határozatlanabbak és zavarosabbak lettek. Egyszer Philadelphiába képzeltem magam a méltóságteljes Dr. Lukasgaras társaságába, másszor Mr. Blackwood dolgozószobájába, amint éppen felbecsülhetetlen értékű tanácsokat ad. Majd derűsebb napok drága emlékei törtek rám, és arra a boldog időre gondoltam, mikor a világ még nem volt oly sivár, és Pompey korántsem volt kegyetlen.

Az óra tiktakja elszórakoztatott. Elszórakoztatott, mondom, mert érzéseim most a tökéletes boldogsággal voltak határosak, és minden csekélység örömeimre szolgált. Az óra szüntelen tiktak, tiktak, tiktak-ja csupa dallam, zene volt

most a fülemben, és időnként eszembe juttatta Dr. Mismás prédikációinak egyes szóáradatát. Aztán ott voltak azok a nagy számjegyek az óra számlapján - milyen értelmesek, milyen intellektuálisak! Majd váratlanul táncra perdültek, mazurkát jártak - nekem a V-ös nyerte meg leginkább tetszésemet. Láthatólag jól nevelt úrihölgy. Semmi hányavetiség, a mozgásában semmi illetlenség. Megpördült a csúcán, bámulatosan vágta ki a piruettet. Széket akartam odatolni neki, mert láttam, hogy belefáradt az erőfeszítésbe - és ekkor ébredtem teljesen tudatára siralmas helyzetemnek, de milyen siralmas! A mutató már két ujjnyira mélyedt a nyakamba. Éles fájdalom hatolt belém. Imádkoztam a halálért, és

pillanatnyi kínomban akarva, akaratlanul ismételtettem a költő, Miguel de Cervante gyönyörű sorait:

*Van Mucsán hat escondida
que neked te szedte-vette
borkő pisztoly delin úr-ír
no, mesterné darmol Vida!*

Most új szörnyűség következett, olyasmi, amitől még a legerősebb idegrendszert is megborad. A mutató kegyetlen nyomásától szemem teljesen kidülledt üregéből. Míg azon gondolkodtam, hogyan legyek majd meg a szemem nélkül, az egyik valóban kiugrott a fejemből, végiggurult a toronysisak meredek falán, és kikötött a párkány mentén húzódó eső-

csatornában. A szemem elvesztése nem is volt olyan borzasztó, mint az a pimasz függetlenség és megvetés, ahogy az odakintről rám nézett. Ott feküdt a csatornában, épp az orrom előtt, és a modorra, ha nem ilyen ellenszenves, egyenesen nevetséges lett volna. Olyan pislogást, kacsingatást csapott, amelyet még sose láttam. A szemem viselkedése a csatornában a maga nyilvánvaló pimaszságával és szégyenletes hálátlanságával nemcsak bosszantó volt, hanem roppant kínos is, amiatt a rokonszenv miatt, amellyel ugyanazon fej két szeme, bármilyen távol volt is most egymástól, egymás iránt viseltetett. Kénytelen voltam én is pislogni, kacsingatni, mégpedig ugyanúgy, mint az a csibész jószág az orrom előtt, de váratlanul megkönnyebbültem, mert kiesett a másik szemem is. Ugyanabba az irányba tartott, mint a cimborája (lehet, hogy előre összeesküdtek?), kettesben legurultak az esőcsatornán, és igaz örömeimre szolgált, hogy végre megszabadultam tőlük.

A mutató négy és fél hüvelyknyire mélyedt már a nyakamba. Már csak egy vékony bőrdarab maradt átvágnivaló. Tökéletes boldogság töltött el, mert tudtam, hogy legkésőbb pár perc, és megszabadulok e megalázó helyzetből. És várakozásomban nem is csalódtam. Az óriási percmutató pontban fél hat előtt öt perccel annyira jutott szörnyű körforgásában, hogy leválassza nyakam e csöpp kis maradvékát.

Nem voltam szomorú, midőn láttam, hogy fejem, amely annyi bosszúságot okozott, végre valahára elválék testemtől. Először legurult a toronysisak oldalán, néhány másodpercig megült a csatornában, majd folytatta útját, és leugrott az utca közepére.

Öszintén bevallom, hogy benyomásaim most páratlanul furcsák - nem is furcsák, inkább hallatlanul titokzatosak, zavarba ejtők és megmagyarázhatatlanok voltak. Érzéseim egyazon pillanatban itt is működtek, ott is. A fejem azt hitte, hogy én - a fej - vagyok az igazi Signora Pszyché Cleopatra, testem meg ugyanakkor meg volt győződve, hogy én - a test - vagyok az. Hogy tisztázzam ezzel kapcsolatos érzéseimet, kitapogattam zsebemben burnótos szelencémet, de miután elővettem, és igyekeztem kellemes tartalmából egy csipetnyit a szokásos módon alkalmazni, nyomban tudatára ébredtem különös hiányosságomnak, és rögtön a fejem után hajítottam a szelen-

cét. Az nagy meglepéssel szippantott fel egy csipetnyit, és viszonzásul hálásan rám mosolygott. Röviddel ezután beszédet intézett hozzám, de hogy mit mondott, azt fül híján nem hallottam tisztán. Annyit mindenesetre kivettem, hogy meg van döbbenve, miért akarok én még életben maradni ilyen körülmények között. Befejezésül idézte Ariosto nemes szavait:

*Il pover homok che non sera korog,
adta vakondja tente-tente morog.*

Tehát ahhoz a hőshöz hasonlított, aki a csata hevében nem vette észre, hogy megölték, és kiolthatatlan derekassággal folytatta a harcot. Most már semmi sem gátolt, hogy leszálljak emelvényemről, és le is szálltam. Hogy mi volt az, amit Pompey olyan nagyon különösnek talált a megjelenésében, azt már sose fogom megtudni. A fickónak füleig szaladt a szája, és úgy összeszorította a két szemét, mintha diót akarna törni a szeme résében. Végül ledobta felöltőjét, egyetlen ugrással a lépcsőnél termett és elszellett, én pedig Démoszthenész indulatos szavait vettem a gazember után:

Andrew O'Phlegeton kár inalni sebtiben!

Odafordultam az én drágámhoz, a bozontos szőrű Diánához. Ó jaj, mily szörnyű látvány állta szememnek útját! Vajh patkány volt, amit láttam a lyukba belépőzni? E lerágott csontok vajh azé a kis angyalé-e, akit oly kegyetlenül fölfalt a szörnyeteg? Ti istenek! Mit látok ott? Szerelmes kiskutyám szelleme, árnya, kísértete az, ami ott ül a sarokban oly kecses búbanatba merülten? Hallga! Ő szól, és - egek! - Ez németül van... Schiller szavai:

*Úgy starboda, így sterbide,
duxi-duxi!*

Ó, jaj! hát nem szól igazat?

*Ha meghalok, ha végre meghalok,
miattad - miattad!*

Drága teremtes! Ő is értem áldozta fel magát. Mi marad még a kutyátlan, négere fosztott, fejvesztett, szerencsétlen Signora Pszyché Cleopatrának? Ó, jaj! Semmi. Elvégeztetett.

Edgar Allan Poe
Fordította Göncz Árpád

A VIRÁG ILLATA

Amint Daphne levette a kalapját és Merle ágyára tette, Merle felkapta és szőke, fürtös fejébe nyomta. A piros filckalap véletlenül éppen illett Merle piros ruhájához.

– Furcsán hangzik, kedvesem, de ha most valaki meglátna minket... úgy értem, idegen, azt gondolhatná, hogy én vagyok a független, te pedig a több férjet elfogyasztott, sokgyermekes családanya.

– Csak két férjem volt, és három gyerekem van – felelte Daphne.

– Érted te, mire gondolok – mondta Merle, a mellette álló Daphne pedig kénytelen volt elismerni, érti. Merle nagydarab, pirosposzgás és áthatóan nőies, míg ő – nos, valójában nem más, mint egy hetvenéves, töpörödött özvegyasszony, aki egy nappal se néz ki fiatalabbnak.

Merle levette a kalapot, a baba mellé tette, amelynek sárga szaténszoknyája hálóingét és hajcsavaróit rejtette.

– Megmutatom neked a lakást, aztán megiszunk egy pohár sherryt és lazítunk. Van itthon abból a dióbarna fajtából. Látnod, még negyven év múltán is emlékszem rá, hogy mit szeretsz.

Daphne nem említette, hogy már akkor is – és azóta is – a száraz sherryt szerette. Szelíden követte Merle-t. Csak most vette észre, milyen meleg van. Úgy tűnt, mintha a domborított tapéta és a vastag, süppedős szőnyegek lehelnék ki magukból a hőt.

– Úgy örülök, hogy ebbe a házba költöztél, drágám. Ez a vendégszobám. Jó érzés, hogy ha eljön egy-egy barátom, bármikor tudok neki szállást adni. Nem mintha olyan sokan jönnének. Maradjon köztünk, drágám, eléggé neheztelnek rám, amiért olyan sokra vittem, ráadásul a magam erejéből. Ahogy öregszem, egyre inkább látom, milyen irigyek az em-

berek. Ezért is örültem annyira, amikor úgy döntöttél, hogy ideköltöztél. Végre valaki megfogadta a tanácsomat.

– Nagyon szépen berendezkedtél – jegyezte meg Daphne.

– Nos, mindig mondtam, hogy a lakásnak megvannak az adottságai, nekem pedig az ízlésem. Persze a tiéd sokkal kisebb, és őszintén szólva nem hiszem, hogy igényesen be lehet rendezni. A helyedben azonnal beszereltetném a központi fűtést.

– Be is fogom, ha lesz rá pénzem.

– Tudod, Daphne, vannak dolgok, amelyekre az embernek mindig kell, hogy legyen pénze. Végül is te tudod, a viláért sem akarok beleszólni, ha elegend van a hidegből, bármikor feljöhetsz. Komo-lyan mondom, bármikor. Ez itt a szalon, a lakás gyöngyszeme.

Merle úgy nyitotta ki az ajtót, ahogy a fiatal lányok emelik fel a szerelmük ajándékát rejtő ékszerdoboz tetejét.

– Mennyi növény! – mondta Daphne megilletődötten.

– Mindig növénybolond voltam. Első üzleti vállalkozásom egy virágbolt volt. Aranybánya lehetett volna, ha a társam nem lett volna olyan szörnyen gyűlölködő. Már kezdettől fogva ki akart túrni. Tetszik a garnitúra? Tavaly teljesen áthúztam osztrigaszínű szaténnal, és azt hiszem, jól sikerült.

A levegő olyan volt, akár egy melegházban. A székek, a kanapé, a lámpák és a rengeteg csecsebecse alatt roskadozó kis asztalok szigeteket alkottak a nagyméretű szoba közepén. Nem, talán mégsem sziget ez, gondolta Daphne, inkább tisztás egy trópusi őserdőben. A polcokat, ablakpárkányokat és kovácsoltvas lábakon álló fehér csatornákat mindenütt buja, zöld, fényes levelű, különös illatú kúszónövények borították.

– Minden időmet velük töltöm. Nem csak az öntözésről, a megfelelő hőmérsékletről, de egyebekről is gondoskodni kell. A növények érzik, ha szeretik őket. Csak ilyen környezetben fejlődnek igazán. Őszintén szólva nem hiszem, hogy van Londonban az enyémnél szebb fügekaktusz. Különösen büszke vagyok a törpeborsra, és persze a karácsonyi kaktuszra is. Gondolom, láttad őket eredeti környezetükben, mert annyit utazgattál összevissza külföldön.

– Többnyire Stockholmban és New Yorkban éltünk, Merle.

– Ó, tényleg? Olyan sokáig nem méltóztattál írni nekem, hogy már nem is tudtam követni a lakcímváltozásaidat. Persze sokat gondoltam rád. Tudnod kell, hogy nagyon együtt éreztem veled, amiért olyan gyakran kellett költöznöd, aztán meg az a szörnyű válás hogyishívják, gondoskodnod kellett a gyerekekről aztán újra férjhez menned, meg ilyesmi. Régebben gondoltam rá, milyen kár, hogy én olyan sok mindent elértem, míg te... Mi a baj?

– Ez a növény megmozdult.

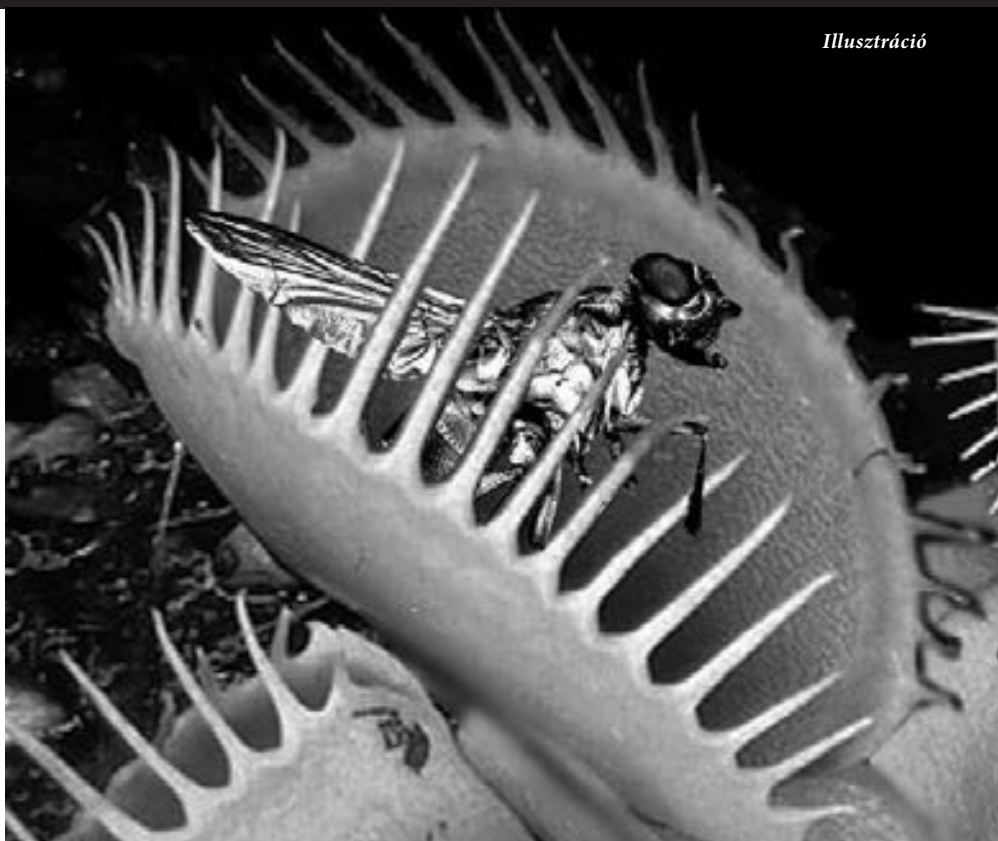
– Azért, mert hozzáértél. Ha megérinted valamelyik virágát, becsukódik. *Dionaea muscipula* a neve.

A növény magában állt egy díszes, fehér állványon, majolikacserépben. Nagyon egészségesnek látszott. Törékeny, fényes levelei voltak, a közepéből pedig öt vörös és arany színű virág nőtt ki. Amikor Daphne közelebről megvizsgálta őket, látta, hogy ajkakra hasonlítanak. Merle szavaival élve ezek nem pusztán virágok, hanem annál jóval többek. Puha, érett, édes illatú díszek. Egyikük most becsukódott.

– Nincs köznapi neve?

– Dehogyan nincs. *Vénusz légycsapónak* hívják. *Muscipula* azt jelenti: légyevő.

Illusztráció

– Hogy érted ezt?

– Legyekkel táplálkozik. Már évek óta próbáltam nevelni egyet. Határtalanul boldoggá tett, amikor sikerült.

– Értem, de tényleg legyeket eszik? Hiszen nem is állat.

– Bizonyos értelemben mégis az, drágám. Az a baj, hogy kevés itt a légy, ezért apró húsdarabkákkal etetem. Egészen elsápadtál, Daphne. Megfájdult a fejed? Idd ki a sherrydet, aztán meglátom, sikerül-e fognom egy legyet. Végignézheted, ahogy elfogyasztja.

– Az hiszem, inkább nem nézném végig, Merle – felelte Daphne, miközben eltávolodott a növénytől. – Nem akarlak megbántani, de én nem... nos, viszolygok a gondolatától, hogy vadon élőlényeket elfogsz és megeteted őket azzal a... növény-nyel.

– Vadon élő lények? Ezek csak legyek.

A nagy testű, erősen parfümiltatú Merle megragadta Daphne karját, és távolabb húzta. Földig érő ujjú vörös sifonruhát, és ehhez illő színű körömlakkot viselt.

– Az a baj veled, hogy folyton idegeskedsz, és a helyzet most már sokkal rosszabb, mint fiatal korunkban. Minden nap áldom az eget, hogy nem tudom, mit jelent a neurózis. Tessék, itt a sherryd. Nagy pohárral töltöttem neked, hogy felvidítson. Majd én gondolat viselem, Daphne. Ugye, senki mást nem ismersz Londonban?

– Szinte senkit – válaszolta Daphne, és úgy ült, hogy ne lássa a Vénusz légycsapót. – A fiaim Amerikában élnek, a lányom pedig Skóciában.

– Nos, legjobb lesz, ha mindennap feljössz hozzám. Nem, egyáltalán nem zavarasz. Amikor megtudtam, hogy ideköltöztél, azt mondtam magamban: gondoskodni fogok róla, hogy Daphne ne legyen magányos. Ne hidd, hogy jól kijössz majd a ház többi lakójával. Vagy kiméret sznobok, vagy olyan emberek, akiktől jobb távol maradni. Nyilván nem róluk fogunk beszélgetni, hanem magunkról, persze csak akkor, ha úgy érzed, hogy nem túl fájdalmas a múltadról beszélned.

– Nem mondanám, hogy...

– Tudom, ne tépjük fel a régi sebeket. Töltök neked még egy kis sherryt, aztán mesélek neked az utolsó vállalkozásomról, az ügynökségről.

Daphne fejét egy párnán pihentette, félretolt egy borostyánindát, és várta a történetet.

Merle éppen apró darabkákat kapart le egy szelet marhahúsról. Aznap borostyán nyaklánccal hangsúlyozott, áttetsző, aranyszínű ruhát viselt, amelyet félig eltakart fodros köténye.

– Régen a gyerekeimnek készítettem ilyesmit, amikor az anyatej mellett már mást is ettek – jegyezte meg Daphne.

– Gyerekek, gyerekek. Folyton csak a gyerekeiden jár az eszed. Három hete minden estét itt töltesz, de szerin-

tem egyetlen alkalmat sem szalasztottál el, hogy szóba hozd a gyerekeidet meg a férjeidet. Ne haragudj, drágám, nem akarlak megbántani, de az ember hamar megunja, amikor a hozzád hasonló nők úgy beszélnek életüknek erről az oldaláról, mintha valamit elmulasztott volna az, aki más életformát választott.

– Miért kapargatod azt a húst, Merle?

– A drága kis Vénuszom reggelijét készítem. Nézd csak, egy borospohárral fogtam egy legyet. Sajnos most nincs több.

A légy nagyon kicsi volt. A pohár falán mászkált, de amikor Merle közelebb ment hozzá, repkedni kezdett, közben szárnyával kétségbeesetten verdeste üvegbörtöne falát. Daphne elfordult. A virágokkal telezsúfolt ablakhoz sétált, és úgy tett, mintha a kilátásban gyönyörködne. Hallotta, ahogy megcsikordul a pohár, majd Merle diadalittasan felsóhajtott. A házigazda nehéz léptekkel közlekedett. A padló nyikorgott a vastag szőnyeg alatt. Gyengéd, anyáskodó hangon beszélt a növényhez.

– Igazán csodás innen a kilátás – jegyezte meg Daphne vidáman. – Nagyon messzire el lehet látni.

– C'est Vénus toute entière à sa proie attachée – felelte Merle.

– Tessék?

– A nyelvtanulásban sosem jeleskedtél drágám. Ne akard velem elhitetni, hogy annyira lenyűgöz a kilátás. Egyszerűen nevetségesen érzékeny vagy valamire, ami valójában pusztán kertészkedés. Nem bírom az ilyen képmutatást. Már különben is végeztem. Vénusz megreggelizett, ajkai bezáródtak. Kinek integetsz?

– A szomszédomban lakó kedves házaspárnak.

– Kérlek, ne tedd!

Merle lenézett, aztán kihúzta magát. Szőke fürtjeivel, fodros ruhájában úgy festett, mint valami aranyozott szobor.

– Nem tudhatod, drágám, de az a két ember mélyebbre már nem is süllyedhetett volna. Először is, biztos vagyok benne, hogy nem házások. Persze, ehhez semmi közöm. Ahhoz viszont már annál inkább van, hogy kutyát tartanak... látod, arra a spánielre gondolok, pedig ebben az épületben szigorúan tilos az állattartás.

– És a húsevő növényed?

– Ne tréfálg! Amint említettem, van kutyájuk, és összepiszkítja a kertet. Már írtam a házkezelőségnek, de annyira engedékenyek.

Illusztráció

Gondolom, azért nem adnak a szavamra, mert egyedülálló vagyok. Azért tegnapelőtt újra írtam nekik, és úgy hallottam, most már biztosan kiteszik innen ezeket.

Lent a háztömb és a kert közötti parkolóban a farmernadrágos, bőrdzsekis fiatalember felkapta a kutyát és az ütötköpött kocsi hátsó ülésére tette. Partnerre, akinek Merle ruhájához hasonló színű haja a derekáig ért, beült az első ülésre, de a férfi még habozott. Amikor Merle közelebb hajolt az üveghez, a férfi felnézett és ujjával obszcén jelet formált.

– Bunkó! – fakadt ki Merle. – Az ilyen emberrel csak annyit tehetünk, hogy nem veszünk róla tudomást. Képzeld, hagyja, hogy az a dög levezesse a japán ciprust. Ne is beszéljünk róla, inkább igyunk egy jó csésze kávé.

– Merle, meddig virágozik a húsevő növényed? Egyszer az is elhervad, ugye?

– Nem, nagyon sokáig megmarad a virága. Tudod, Daphne, bármennyire szeretlek, nem szívesen hagynálak magadra ebben a lakásban. Kifejezetten gyűlölöd ezt a növényt. Azt hiszem, szeretnéd elpusztítani.

– Felteszem a kávé – válaszolta Daphne.

Merle telefonon taxit rendelt. Skarlátvörös patentos bőrtáskájába tette kis piros címjegyzékét, rúzsát, arany púdertartóját, kulcsomóját, csekkfüzetét és négy ötfontost.

– Mehettünk volna gyalog is – jegyezte meg Daphne.

– Szó sem lehet róla, drágám. Mikor vásárolni megyek, frissnek kell lennem. Nem akarom gyaloglással gyötörni magam. Nem a viteldíj miatt aggódsz, ugye? Tudod, hogy én fizetem. Tudatában vagyok a közöttünk lévő jövedelemkülönbségnek, csak tapintatból nem hangoztatom. Szeretnék venni neked valami szép ruhát. Úgy sajnálom, hogy a férjeid nem gondoskodtak a megfelelő jövedelmedről.

– Éppen elég ruhám van, Merle.

– De mind szürke vagy fekete. Az egyetlen élénk színű ruhadarabod az a piros kalap, de már azt se hordod.

– Öreg vagyok már, Merle, drágám. Nem illenek hozzám az élénk színű ruhák. Az én időm már lejárt.

– Az enyém bizony még nem! Úgy értem, én...

Merle ajkába harapott, foga vörös lett a rúztól.

Átsétált a szobán, felvette a kanapéról szőrmekabátját, és egy pillanatra megállt a Vénusz légycsapó előtt. A növény puha, tűzpiros ajkai nyitva voltak. Ujjával megérintette őket, mire összezáródtak. Az asszony kuncogott.

– Tudod, mire emlékeztetsz, Daphne? Egy légyre. Szürke kabátban, kalapodon azzal a furcsa kis fátyollal, olyan vagy, akár egy légy.

– Megjött a taxi – jegyezte meg Daphne. Túlfutott nagyáruház előtt szálltak ki. Merle végigvonszolta Daphnet az ékszerosztályon, az illatszerek között, forgó öv-

tartók és fehérneműbe bújtatott bábuk mellett. Lifttel mentek fel az emeletre. Merle vett egy narancsszínű sifonruhát, a szoknyáján flitterekkel. Aztán újra lementek a földszintre, majd át a szomszéd üzletbe. Merle arcápolót, kölnit és egy aranyozott nyakláncot vásárolt. Felmentek a mozgólépcsőn. Merle vett egy rézcsatos övét, Daphnenak pedig szeretett volna egy kék-zöld selyemsálát. Daphne végül elfogadott egy pár megerősített, elasztikus harisnyát, amely jól tesz a viszszerének.

– Most pedig megebédelünk a tetőkerten – mondta Merle.

– Szívesen innék egy csésze teát.

– Én pedig egy nagy pohár sherryt. Előbb azonban rendbe hozom a sminkemet.

A női toalettben az egyik oldalon zöld márvány fésülködőasztalok, a másikon ugyanolyan színű mosdókagylók várták őket. Daphne leült. Lábai már kezdtek feldagadni. A helyiségben húsz-harminc nő igazította a sminkjét, egyesek újrarakasztották műszempillájukat. Egy ismerős arcú fiatal nő éppen hosszú, szőke haját kefélt. Merle letette táskáját a márványlapra. Kezet mosott, és az illatosítónál befújta magát Calèche-sel, majd visszament az asztalokhoz, közben kigombolt kabátja szárnyaival legyezte magát. Melegebb volt, mint a lakásában. Leült és székét a tükörhöz húzta.

– Hol a táskám? – kiáltotta. – Itt hagytam a táskámat! Valaki ellopta.

Daphne, Daphne, valaki ellopta a táskámat!

Az osztrigaszínű, szaténhuzatú kanapé besüppedt Merle súlya alatt. Daphne hátrasímitotta barátjánője szőke fürtjeit és újabb kölnibe áztatott pamutpárnáscskát tett ráncos, vörös homlokára.

– Jobban érzed magad?

– Egészen jól. Nem vagyok ideges természetű ember, aki kiborul egy ilyen eset miatt. Hála istennek, a tartalék kulcsot a portásnál hagytam, a felső zárat pedig nem fordítottam rá.

– Mindkét zárat ki kell cseréltetned, Merle.

– Persze, majd később lecseréltetem. A jövő hétig ráér. Senki sem juthat be ide, ugye? Nem tudják, ki vagyok, vagyis nem tudják, kinek a kulcsait lopták el.

– Náluk van a táskád.

– Daphne, drágám, miért mondasz ilyeneket? Tudom, hogy náluk van a táskám, de nem volt benne semmi, amiből rájöhetnek, ki vagyok.

– Benne volt a csekkfüzeted, azon ott a neved.

– Drágám, ha nem vetted volna észre, a nevem helyén M. Smith olvasható. Nem váltogatom folyton, mint te.

Merle felegyenesedett, és ivott egy kortyot a dióbarna sherryből.

– Milyen kedves volt az áruház igazgatója, a rendőrség úgyszintén! Tudod, biztos vagyok benne, hogy megtalálják. Nagyon különleges táska, nem olyan, mint az a fekete „koffer”, amit mindenková magaddal hurcolsz. Bele is férne a tiédbe. Bárcsak beletettem volna!

– Az bizony jó lett volna – tette hozzá Daphne.

Daphne telefonja megcsörrent. Fél tíz volt, éppen a fűtőtest előtt ülve reggelizett. Merle hangja nagyon izgatottnak tűnt:

– Mit szólsz? Hát nem csodálatos? Az áruház igazgatója értesített, hogy megtalálták a táskámat. Nem ő hívott fel, hanem a titkárnője, egy ostoba, affektáló nőszemély. Ez persze lényegtelen. A toalettkben találták meg a táskámat, a fűtőtest mögé esve. Hát nem kész csoda? A pénz persze eltűnt, de a csekkfüzetem és a kulcsomom benne volt. Nagyon örülök, hogy tegnap nem cseréltettem ki a zárat, ahogy te tanácsoltad. Nem érdemes elhamarkodottan cselekedni, Daphne.

– Persze, hogy nem.

– Megbeszéltem, hogy tizenegykor elmegyek átvenni a táskát. Mindjárt taxit rendelek, szeretném, ha te is velem jönnél, drágám. Megfürdök és ellátom a nővényeimet. Sikerült fognom egy dongót Vénusznak... és addigra már ide is ér a taxi.

– Sajnos nem mehetek — felelte Daphne.

– Hogyhogy nem?

Daphne egy pillanatilag hallgatott, aztán így válaszolt:

– Mondtam, hogy alig ismerek valakit Londonban, de van egy férfi... a második férjem barátja volt, már megözyegyült, aki ma eljön hozzám ebédre. Tizenketőkor érkezik, és addigra el kell készülnöm.

– Egy férfi? Egy újabb férfi? – kérdezte Merle meglepetten.

– Figyelni fogom a taxit, és amikor megérkezel, beugrom meghallgatni, mi történt, jó? Sajnálom, hogy nem tudok...

– Sajnálod? Mit sajnálsz? Magam is át tudom venni a táskámat. Megszoktam, hogy egyedül kell boldogulnom – azzal Merle lecsapta a kagylót.

Az asszony megfürdött és felvette a narancsszínű ruháját. Az alkalomhoz képest elég feltűnő volt a rojtos, flitteres ruha, de soha nem állta meg, hogy friss szerzeményeit azonnal fel ne vegye.

A szőrmekabát úgyis nagyrészt eltakarta. Megöntözte a törpeborsot és befújta fényezővel a borostyánt. A dongó éjszaka elpusztult, de úgy tűnt, a Vénusz légycsapót ez nem zavarja. Kitátotta narancsszínű ajkát, és felfalta a halott dongót a húsdarabkákkal együtt.

Merle felvette krémszínű selyemturbánját és hozzá egy hosszú, tűzszínű selyemsálát. A felső zár pótkulcsa szokott helyén, az anyósnyelv cserepe alatt volt. Mindkét zárat ráfordította, majd a taxi elvitte az áruházba. Merle belibeggett az igazgató irodájába, és amikor a férfi közölte, hogy nincs titkárnője, és senki nem hívta fel onnan, és egyáltalán nem találták meg a táskáját, úgy leeresztett, mint egy nagy narancsszínű léggömb, amikor kiszúrják.

– Önt becsapták, Miss Smith.

Merle összeszedte magát. Erre mindig képes volt, nagyszerűen tudott uralkodni magán. Nem kért aszpirint, brandyt, rendőri fellépést vagy egyéb, az igazgató által felajánlott segítséget. Miután közölte a férfinak, hogy nem érti a szakmáját, ha pedig összeesküvést szöttek ellene – amiben biztos volt –, az igazgató bizonyára szerepet játszik benne, lebotorkált a lépcsőn és kézzel-lábbal leintett egy taxit.

Illusztráció

Hazaérve azonnal feltűnt, hogy az ajtaja nincs kulcsra zárva. Megesküdött volna, hogy mind a két zárat ráfordította, de úgy látszik, már az emlékezete is cserbenhagyja néha – ami nem is csoda ilyen feldúlt állapotban. Az előszobaszőnyegen talált egy kis virágföldet. Bosszantotta, hogy a drága szőnyeg bepiszkolódott. Verejtékezett az izgalomtól. Levette a kabátját és benyitott a szalonba.

Daphne látta, hogy megérkezik a taxi és Merle kiugrik belőle, mint valami orchidea a fekete dobozából. Merle feldőlnak látszott, turbánja félrecsúszott a fején. Daphne fejét csóválva elmosolyodott magában. Megterítette az asztalt, és elkészítette a salátát. Tudta, ízleni fog a vendégének. Ezután felment Merlehez.

Minden lépcsőfordulóban volt tükör. Daphne alacsony és sovány volt, nem lihegett lépcsőmászás közben. Minden fordulónál látta, hogy egy alacsony, szürke ruhás nő jön vele szembe, egy sima, ősz hajú, félénk, szürke szemű nő szürke gyapjúruhában, amelyet részben eltakar a csipkestóla. Rámosolygott a tükörképére. Öreg volt már, de sok emlékezetes pillanat, öröm, elégtétel és nagyszerű élmény jutott neki osztályrészül. Nem sokára újabb örömök várnak rá, egy hetek óta várt találkozás. Ki tudja, mi lesz belőle? Még egyszer rámosolygott szürke, törekeny tükörképére, és belépett Merle nyitott ajtaján.

Valaki bombát dobott az édenkertbe, a zöld paradicsomba. Mégsem ez történhetett, hiszen a mennyezet érintetlen volt, de valaki feltépte a szaténhuzatot és mindent teleszórt földdel. Minden növényt kiborogattak és széttéptek. Mindenütt levelek hevertek összevissza, mint valami őszi tájon, de ezek lédús, összevissza zott zöld levelek voltak. A szoba közepén letépett levelek, nedvedző száraz és cserépdarabok között hevert kitépett gyökereivel a Vénusz légycsapó, melynek ajka örökre összezárult.

Merle sikoltani próbált, de csak artikulálatlan hangok jöttek ki a torkán, mint ha rémálmot élt volna át. Térdre esett és négykézláb mászkált a földön. Elcsukló hangon, motyogva próbálta összeilleszteni a letépett leveleket, mint valami kirakós játékot. Átkarolta a Vénusz légycsapót és jobbra-balra hajladozva siratta.

Nem is hallotta, hogy eközben valaki becsukta a bejárati ajtót. Csak sokára vette észre, hogy Daphne ott áll mellette és csendben figyel. Merle felemelte könnyáztatta arcát. Daphne kezével

eltakarta a száját, jól látszott rajta a két jegygyűrű. Merle azt hitte, azért fogja be a száját, nehogy hangos kacagásban törjön ki.

Lassan, nehézkesen feltápáskodott. Narancsszínű sálját a kezében tartva megfeszítette és többször megcsavarta. Maga is meglepődött, milyen higgadt, józan hangon szólalt meg:

– Ez a te műved. Elloptad a táskámat, megszerezted a kulcsaimat, majd elcsaltál innen, bejöttél és megtetted.

Daphne reszketett és közben a fejét rázta. Egész testében remegett, kezét a szája előtt tartva. Merle nem is tudta, kihez beszél valójában, magához vagy Daphnehoz, de tudta, hogy igazat mond:

– Olyan féltékeny vagy! Nekem jutott a siker, boldogság, szerelem, míg te nem vitted semmire. – Felemelte a hangját és

a sálat is. – Mennyire gyűlölsz, gyűlölsz, gyűlölsz...! – kiabálta Merle. – Gyűlölet, gyilkos, féltékeny gyűlölet!

Óriási, vörös virágként megragadta Daphnet pézsmailatú, tűzszínű szirmaival, sálját zsákmánya törekeny nyakára tekerte, és addig szorította, amíg az végleg elcsendesedett.

Széles karimájú, puha kalapot viselő, kezében virágcsokrot szorongató idősebb férfi lépdelt felfelé a lépcsőn. A bőrdzsekis fiatalember észre sem vette. Kezéről lesöpörte a földet és a levéldarabokat, majd így szólt a hosszú, szőke hajú nőhöz:

– Milyen édes a bosszú!

Ezután a vörös táskát a kocsis hátsó ülésére dobta, a nő beszállt a kutyával, majd elhajtottak.

Ruth Rendell

Őrségben

A rendőri járőrpár fiatalabbik tagja Joseph Gordon, már másodszor járta végig a parkot. Társának, az öregnek igaza van. Néma csend, kihalt a táj. A járőr önkéntelenül is megborzosgott.

Szokásához híven benézett a bokrok alá, mögé. A helyzet változatlan. Kóbor állat ugrott elő. Szerelmespárok rebbentek szét. Ennyi!

Mitévő legyen?

Kezd ő is álmos lenni. Ilyenkor hajnalban a legálmosabb. A kollégák is erről panaszkodnak. De ő hősiesen tűri. Az öreg nem szívte felébredni. Neki nem árt a virrasztás, majd alszik otthon.

Délben az édesanyja húsleves várja. Joseph már szájában érezte a húsleves ízét. Kár volt erre gondolnia, mert a gyomra korogni kezdett. Ha a kollégája felébred, előveszik az otthonról hozott szendvicüket. Nem nagy lakoma, de csillapítja az éhségüket.

A fiatal járőr felsőhajtott. A parkban még soha, most sem volt nyoma a virrasztásnak.

A fák sötét árnyékát meredeztek felé, önkéntelenül is megremegett.

Fárasztó az éjszakázás. Józanul mérlegeli a helyzetét. Jó fizetést kap. Hamarosan tanulásra is lesz lehetősége.

Nem kell majd járőröznie, mint nyomozó helyszínelhet.

Kezdett világosodni, ez mindig jó hatással van rá. Közeledik a szolgálat vége.

A rend kedvéért ismét körbesétált a parkban. Utána az öreg felébredt, nehogy ellenőrzést kapjanak. A parkban megindulhat a forgalom. A rendőrautóba belátni. Az alvó rendőrt nem láthatják meg.

Az utolsó bokornál a járőr hitelen megtorpant. Egy alakot látott elsurranni a fák közt. Ez igen furcsa. A park mindenkié, nyugodtan közlekedhetnek. Nem kell előlük bujkálnia. Ez még nem minden. Nyöszörgő segélykérő hang hallatszott a közeli bokor mögül. A surranó alak onnan távozott. A járőr késedelem nélkül szaporázta a lépteit. Nem hiába, percek múlva a helyszínen volt. A látvány önmagáért beszélt. Egy nő feküdt ott, vérző sebbel. A segítség késve érkezett. Amint a járőr elmozdította a nő tetetlenségül dőlt előre.

Hölgyem, hívom a mentőt! Tartson ki!

A hölgy nem válaszolt. A járőr kétségbeesetten kiáltott a társáért, de az autójuk elég távol parkolt. Az alvó társáról már nem is beszélve.

Nincs értelme tovább kiáltozni. Futva tette meg az utat az autóiig. A helyszínelőket riasztotta. A társa ekkorra felébredt. Azonnal rájött, hogy baj történt. Percek alatt elhagyják a parkot. Nem tudhatják meg, hogy elaludt szolgálat alatt. Ha ketten fürkészik át a parkot, a gyilkost elkaphatták volna.

A helyszínelők autója villogva közeledett feléjük. A járőrök csak arról számoltak be, hogy most érkeztek ide, s fedezték fel a nő holttestét.

Az idős rendőr hamarosan nyugdíjba vonult, a fiatal pedig Rendőrákadémiára ment. Bizonyára jó nyomozó válik majd belőle.

Egy tanulságot most is levontak. Őrségben elaludni nem szabad, mert a bűnözők sohasem pihennek.

Illusztráció

Meglepetés

Helen fáradtan ült a kocsijába, megterhelő napot tudhat maga mögött. A bankjában is bosszúság érte. A hitelkerete lemerült, ez is mérlegelésre vár. Végre indulhat haza. Az ügyfele lemondta a tárgyalást, ennek most örült.

Kora délelőtt van, a parkolójuk szinte üres, ez is szokatlan. Thomas sem szeret egyedül lenni otthon.

A hátsó bejáraton kulcs nélkül bejuthatott, nem bajlódott a főbejárat zárjával.

Lent a hallban síri csend. Tom bizonyára az emeleten. Helen letette a csomagját, s óvatos léptekkel haladt az emeletre. Ha meglepetés legyen meglepetés!

Az csak természetes, hogy léptei alatt a lépcső megnyikordult. Ez is felújítása szorul.

Helen felért az emeletre. A szobához érve újabb meglepetés. Az ajtaja nyitva. Tom kezében telefon, beszélgetés szűrődött ki.

Helló, megérkeztem! – üdvözlésre sem reagált.

Amit ezután Helen hallott, mozdulni sem tudott a meglepetésről. Ijedten nézte az imádott férfit. Nem akart hinni a saját fülének.

Kedvesem, hamarosan együtt élünk majd. Távol-e rideg világtól. Távol a sohasem szeretett nőtől.

Pár percig néma csend. Helen még a lélegzetét is visszafojtotta. Szerencsére az ajtó takarta, mely nem volt teljesen becsukva. Tom őt nem láthatta. Helen annál inkább. Olyannak, amilyen valójában ez a hozományvadász mindig is volt. Egy aljas, számító. Tom ismét megszólalt.

A pénz a számlámon. Mire észreveszik a távozásom mi már Kaliforniában leszünk. Végre kettesben azzal a nővel, akit mindig is szerettem. Ne aggódjál, elég pénz áll a rendelkezésemre. Ez az elvakult tyúk nem is sejt, mire készülök.

Helen nem bírta tovább a falnál lapulni. Az érzelmek kártyavárként omlottak össze benne. Valami megmagyarázhatatlan erő hatására lépett a szobába. Keze reflexmozdulattal nyúlt a pisztolya után. Remegő kezekkel Tomra célzott, aki a feleségét csak most vette észre.

Helen! Te itthon? Holnapra vártalak.

Szerencsére, hogy előbb megérkeztem, holnap már késő lett volna. Ez nem a te napod. A bankból jövök, ahol az általad igényelt hitelt még nem utalták. Mivel én nem írtam alá, veled kell megbeszelnem.

Félreérted a helyzetet. A haverral dumáltunk az ő balhéja.

A nagy utalás a számládra viszont a te balhé, ami meghíúsult.

Tom előtt világossá vált, hogy minden-

nek vége. Pénz nélkül Ritának sem kell. A gyönyörű nő hamar fog találni gazdag pasast, őt pedig meneszti. Saját pénze, vagyona sohasem volt. az üzleti életben apósa által boldogult. Izzadság cseppek gyöngyöztek a homlokán. Még egy kísérletet tett.

Helen, csak téged szeretlek. Rita csupán futó kaland volt számomra.

- Szóval már nem vagyok elvakult tyúk?

Illusztráció

S

Kibiztosította a pisztolyát, remegő kezekkel célzott, de képtelen volt elsütni a fegyverét, kiejtette a kezéből.

Tom nem tértelenkedett, a közelében lévő fegyver pillanatok alatt a kezében volt. A felesége rémülten nézte minden mozdulatát. Tom kiválóan ért a fegyverekhez, nem hiába sportlövész. Egy hang, alig ért Helen tudatáig.

- Állj, vagy lövök!

Az ajtón belépő egyenruhás rendőr rizsztólővést adott le. A meglepett férj engedelmesen tette le a kezében tartott pisztolyt.

- Hogy kerül ide?

- A közelben járőröztünk. Betörőbanda garázdálkodik a gazdagok lakta negyedben.

- Minden házba bemegyünk ellenőrizni. Asszonyom, önt megtámadták?

- Igen. Ez az elvetemült gazember, mint ön is látja az életemre tört.

- Helen! Én a férjed vagyok.

- Akkor miért akarja a feleségét lelőni? Letartóztatom gyilkossági kísérlet alapos gyanújával.

Helen hosszan bámult a becsukódó ajtóra. Tudta, ő a rendőrnek nem hazudott. Neki valójában sohasem volt férje.

BOSSZÚ KAPÁSBÓL

Brendában az ismerős városrész fel-
támasztotta a gyűlöletet. Egy éve vált el
férjétől Woodytól. Azóta rátalált Peterre,
és tudta, hogy a házassága tévedés volt.
Woodyt sosem szerette, úgy, mint Petert,
de akkor miért ég benne mégis a mérhe-
tetlen bosszúvágy? Rászedték, de nem ő
az első, akit megcsaltak. Túl kellene ten-
nie magát rajta, és lubickolni az igaz sze-
relemben.

Egy lány az út szélén állt. Brenda hir-
telen fékezett le.

- Hogyha a városba megy, elviszem -
nyitotta ki az ajtót. - Legalább javítja a
kocsiban ülők átlag életkorát.

- De hiszen ön olyan fiatal! - ült be a lány.

- Ennyi idős volt, akiért Woody elha-
gyott! - gondolta Brenda, aztán megkér-
dezte: hogy állnak a mai lányok a szere-
lemmel?

- Legjobb, ha nős hapsikkal kezd az em-
ber. Aki komolyan veszi a tanulást, mint
én is, annak nem sok ideje marad a lel-
kizésre. Legyen, de sosem unásig, ne sa-
játítson ki, és főleg ne féltékenykedjen...

Közeledtek a régi lakásukhoz. Brenda
felnézett. Az ablakok sötétek voltak. Per-
sze: szombat, pecanap. Maga sem értette
miért, de hirtelen fékezett, és odaállt a
járda mellé.

- Megyünk tovább, csak valamit itt-
hon felejtettem, fel kell ugranom érte!
Nem jön velem?

- Inkább megvárnám, de ha akarja ad-
dig kiszállok.

- Ugyan! Megbízom magában, azért
hívom fel. Na, ne utasítson vissza. Fel-
frissíti magát egy kicsit, elég viharvert.

- Hát ami azt illeti! - mondta a lány, és
elindultak befelé. A portás nem volt
a helyén. Kilenckor vége a szolgálatnak.
Brenda nyolc hónapja nem járt a ház-
ban. Szerencsére senkivel nem találkoztak.

Illusztráció

Illusztráció

- Tessék! - mondta a lánynak, amikor a nála maradt kulccsal, amelyről Woody úgy tudta elveszett, kinyitotta az ajtót. - Az a fürdőszoba! Ne zavartassa magát! - sorolta. Odament a szekrényhez, és kivett egy bőr övet. A lány a törülközőt igazította a helyére, amikor - az öv két végét, jó erősen marokra fogva - hátulról a nyakába vetette. Erejét szinte megsokszorozta a bosszúvágy, a lány hiába próbált szabadulni, lazítani a nyakára szoruló övön, a támadás váratlan volt, vert helyzetbe került. Az elnehezülő test a földre csúszott. - Te sem teszel tönkre több családot! - sziszegte Brenda, és amikor felegyenesedett, nem ismert magára a tükörben. Az övet odadobta a test mellé, leoltotta a villanyt, egy darabig hallgatózott, aztán kiosont a lakásból. Szerencsére vezetni mindig kesztyűben szokott. Ujjlenyomatot nem hagyhatott. Mire leért vele a lift, csurgott a hátán a víz, de könnyűnek, szinte boldognak érezte magát.

- Most elláttam a bajodat, te áruló. Csakis téged tarthatnak gyilkosnak, és nincs ügyvéd, aki fehérre mosna! A pecázásból hazaugorhattál, kínlódj, ahogy én kínlódtam.

Szinte bedobta magát a kormány mögé. El innen, nehogy meglássa valaki.

A kocsija új, Petertől kapta, akit most már úgy szerethet, ahogy az a drága lélek megérdemli, nem kísérti tovább az emlékezés, a kiegyenlítően tartozás.

Megállt egy bisztró előtt. A kulcsot beleejtette a csatornába, aztán bement és rendelt egy kávét. Amíg készült, felfrissítette magát. Olyan fehér volt, akár a fal. A szája reszketett, de legbelül ujjongott. Rúzszt jócskán rakott a szájára, pedig Peter nem szerette, de ha sápadtnak látja mindjárt aggódni kezd. Túl van rajta. Ennél külön bosszút kitervelni sem tudott volna. És milyen hirtelen jött! Hogyha az a fruska nem dicsekszik a nős férfakkal való kapcsolatával, talán eszébe sem jut semmi, gyötrődik tovább.

- Szeretlek Peter! Jó feleséged akarok lenni. Ezentúl mindig téged érzek, amikor ölelsz, nem őt képelem a karjaimba - gondolta, amíg a kávéját kortyolta. A lakásajtó azonnal kinyílt, ahogy a lift megállt a tizediken.

- Úgy vártalak! - tárta felé karjait, Peter. Láttam a kocsid az erkélyről és elöntött az öröm - suttogta, miközben karjaiba zárta. - Csodálatos ez a mai nap. Bár csak tetszenétek egymásnak. Meglepetés, de olyan izgatott vagyok, akár egy kisdíák. Minden pillanatban itt kell lennie. A lelkére kötöttem, hogy taxival jöjjön. Ja?

- kapott észbe hirtelen. - Nem is veszel észre semmit?

- Mit kellene észrevennem? - nézett körül az asszony.

Aztán ráesett a pillantása az íróasztalon álló, képre. Szinte mozdulatlan dermedve meredt rá.

- Ő? Ő az? - nyögte ki nagy nehezen, minden izében remegve.

- Azt mondják hasonlít rám! - büszkélkedett a férfi, és a kép után nyúlt. A legszebb ezüst keretet választottam. Ezentúl, itt áll a képetek egymással szemben, és mindig a szemem előtt lesz az a két ember, akiket legjobban szeretek a világon. Ugye kedvelni fogod?

Brenda reménykedett, hogy rosszul lát, de minél tovább nézte a semmitmondó kis arcot, annál biztosabb volt benne, hogy a Peter lánya sosem érzéki meg... soha! Ráadásul neki is vége hiszen, ha kiderül: ki az áldozat, fény derül az összefüggésre, és az az átkozott megússza...

Talán, ha Peter idejében észbekap, ha nem andalítja el annyira az elképzelt boldogság, elérhette volna, de nem értette, miért rohan velőtrázó sikollyal az az erkély felé... és úristen, miért dobja át magát a korláton? Semmit nem értett... Semmit!

TOROKVÁGÓ GYILKOS

Péntekbe nyúló hosszú csütörtök este volt, amikor a 26 éves Ferenc, a bányászváros legényszállásán lakó csillás a Sport étterembe ment, ahol féldeci körteliktől kért. Mintegy fél órával korábban már elfogyasztott 4-5 üveg sört, miközben nőismerősére várakozott. A hölgy nem jelent meg a találkán, ezért bevetette magát a kisváros korántsem csendes éjszakai életébe. A jó keresetéből tellett arra, hogy látogassa a település szórakozóhelyeit.

A likőr iszogatása közben felfigyelt a szomszéd asztalnál ülő Gézára, aki vacsorázni kívánt. Az idő előrehaladott voltára tekintettel ételt már nem szolgáltak fel, ezért javasolta vendégtársának a Béke éttermet, ahol bizonyára kaphat még vacsorát. Bemutakoztak egymásnak, majd elindultak a másik szórakozóhelyre. Útközben arról beszélgettek, hogy ott jobb zenekar van, és kellemesebben fogják érezni magukat. A bejárat mellett Géza ismerősei ültek, akik szívélyesen invitálták őket az asztalukhoz. Likőrt, majd feketekávérendeltek. Beszélgettek, közben a kívánságlapon a zenekartól nótákat kértek. Jó hangulatban énekelgettek.

Éjfél körül fizettek, majd az asztaltársaság két tagja a korai munkakezdésre hivatkozva taxival távozott. Ferenc és Géza elhatározták, hogy tovább mulatoznak, de már nem találtak nyitva egyetlen éttermet sem. Hazaindultak. Géza a magasabban fekvő nyugati városrész felé, Ferenc az északi irányba.

***

A hivatalos feljegyzés szerint 1959. július 3-án 00:30-kor a rendőrkapitányságra személyesen tett bejelentés érkezett arról, hogy a megyeszékhely felé vezető úton mentén egy ember fekszik, akinek a torokát átvágták. Az ügyeletes azonnal értesítette a mentőket, ők a helyszínre haladásuk közben felvették a bejelentőt, aki megmutatta, hogy hol fekszik a súlyosan sérült, vagy már elhunyt áldozat. A megátadott férfi még élt. A városi kórházba szállították, ahol rövid idő múlva meghalt. Ezt közölték a bejelentővel és azt is, hogy menjen vissza a kapitányságra. Az ügyeletes rendőr a bejelentő személyi igazolványát óvatosságból visszatartotta és jelentette az eseményt a megyei rendőr-főkapitányságra.

A bejelentő az ügyeletesnek a következőket adta elő.

Este a Sport étteremben megismerkedett egy férfivel, akivel később a Béke étteremben mulatoztak. Éjféltől, mivel már nem volt nyitva szórakozóhely, a vasúti átjárónál elkészöntek egymástól. A lakása felé menve mintegy 200 méter megtétele után arra gondolt, hogy felkeresi a Lapos néven közismert vendéglőt, amelyet azon az úton tud megközelíteni, amerre újdonsült ismerősének is mennie kellett. A meredek hegyoldali lépcsősoron felfelé haladva a kötélpálya közelében egy hason fekvő férfit talált a fűben. Azt hitte, hogy részeg és attól tartott meg fog hűlni a nedves talajon. Hozzálépett és megfogta a vállát, ahonnan valami ragacsos anyag került a kezére. Arra gondolt, hogy hányadékba nyúlt. Megelőzendő a későbbi bajt hátra fordította a földön fekvőt és az utcai lámpa odavetődő fényében felismerte azt az embert, akivel az este folyamán került kapcsolatba. Észrevette, hogy több helyen sérült. Rögtön tudta, hogy véres merén-

letet követtek el ellene, ezért jelent meg a rendőrségen. Az ügyeletes kérte, hogy várja meg a főkapitányságról érkező nyomozókat és nekik is mondja el, hogy mi történt.

***

A szemlebizottság pirkadatkor érkezett a kötélpálya melletti helyszínre, ahol észlelték, hogy a fű egy tenyérnyi területen nagyon véres, körülötte pedig letaposott, olyan mintha ott feküdt volna valaki.

A rendőrorvos a kórházban megvizsgálta a holttestet, melyen több sérülést fedezett fel. Ezek arra utaltak, hogy az áldozatot olyan ütések valamint éles eszközöktől származó vágások, szúrások érték, amelyeket más okozott és védekezésből valamint elesésből is származható sebsülések mutatkoztak. Mindezeket a boncolás megerősítette. Az orr és a száj körül több vézsesen beszűrődött folytonossághiány és hámfosztott terület valamint bőr alatti vérömleny volt. A jobb kézfejen gyermektenyérnyi, a bal alkaron két egymás melletti lencsényi, a jobb kulcs csont alatt hüvelykujjbegynyi kékes-vöröses beszűrődés árulkodott a durva támadásról. A jobb pofacsont felett egy közel 5 centiméteres vágás húzódott, amely a lágyrészeket át a csontig ért. A nyakon, kettő, vízszintesen haladó vágás, szúrás éktelenkedett. Az éles tárgy a hangszalagok alatt teljes egészében átvágtatta a gégeporcot, valamint részben megnyitotta a nyaki visszeres törzset. A másik sérülés olyan szúrás, amely a nyelvcsont és a gégefő között a garatba hatolt. Utóbbiak halál okozóak, a sértett életét a szakszerű, idejében érkező orvosi beavatkozás sem tudta volna megmenteni. Az orvosi vélemény szerint az áldozaton nem találtak olyan elváltozást, amely a menekülésben,

védekezésben gátolta, hátráltatta volna. Ittassága sem, mivel csak közepes alkoholos befolyásoltság alatt állt, amit a biztosított vérminta vizsgálata eredményeképpen megállapított 1,55 ezrelékes véralkoholszint támasztott alá. E körülmény arra utalt, hogy a tettes meglepte áldozatát, vagy vele együtt volt és fel sem merült a sértettben egy ellene irányuló támadás bekövetkezése.

***

Az adatgyűjtést végző nyomozócsoport tagjai azonnal munkához láttak. Végigjárták a sértett útvonalát, tanúkat keresve, tárgyakat kutatva. Kiemelten vizsgálták az áldozat körülményeit, szokásait, kapcsolatait, korábbi életvezetését. Ellenőrzés alá vonták a felfedező bejelentőt. Az éjszaka nem volt mozgásszegény, több személy is a nyomozók érdeklődési körébe került. Összesen 15 tanút kutattak fel és hallgattak ki.

Megtalálták azt az éttermi szakácsnőt, aki munkából hazafelé tartva a drótkötélpálya mellett ment el a támadás körüli időben. Elmondta, hogy a füves hegyoldalnál egy ismeretlen férfi szólította meg, azt közölve, hogy egy meggyilkolt emberre bukkant, kérte, hogy értesítse a rendőrséget. A tanú először azt látta, hogy a haladási útvonala mellett valaki lehajolt testhelyzetben van, de az áldozatot akkor még nem vette észre. A felszólításra nézett a jelzett irányba és fedezte fel a fekvő alakot, akinek a sarkai voltak felül és hörgő hangot hallatott. Nagyon megijedt, sikoltozni kezdett és tiltakozott az ellen, hogy belekeverjék őt bármilyen emberölésbe. Sietve távozott a helyszínről és kijelentése ellenére elment a Béke, majd a Sport étteremhez, de nem találta ott a szolgálatos rendőrt. A karját megfogó ismeretlen személy teljesen nyugodtnak látszott, telefonfülke iránt is érdeklődött és „édes nénikém”-nek szólította.

A bejelentőt több személy is látta, amikor futva utolérte a szakácsnőt és mondta neki, hogy a mentőkhöz megy segítségért. Az ismeretlenek odakiáltották, hogy nem a mentőállomásra, hanem a rendőrségre kell menni. E közjátékról a bejelentő a rendőrségen első alkalommal történt kihallgatásakor nem tett említést.

Az áldozat mozgási útvonalán, annak környékén nem találtak olyan személyt,

akit kapcsolatba hozhattak volna a bűncselekmény elkövetésével. Mindössze ketten voltak - a felfedező tanú, és a szakácsnő - akik a megtámadott férfi útvonalán feltűntek.

Az elhunyt sértetről kiderítették, hogy nő, helybeli lakos, gépkocsivezető foglalkozású volt. Élet vagy testi épesség veszélyeztetésének büntette miatt a bíróság egy évi börtönre ítélte, melyet 1958 őszén kezdett meg és a következő év tavaszán feltételes szabadságra bocsátással szabadult. Büntetését a Pálhalmi Büntetés-végrehajtási Intézetben töltötte. Aktív börtönkapcsolatra, haragos viszonyra utaló adatok nem merültek fel. A megtámadását megelőző időszakban békésen, nyugodt körülmények között italozott, mulatozott, a szórakozóhelyeken szóváltásba, összeütközésbe senkivel nem került.

Komoly fejtörést okozott a felderítés vezetőjének a felfedező tanú. Vele szemben gyanút keltettek az első vallomásaiban előadottak és a nyomozók által beszerzett adatok. Nevezetesen az, hogy más, az áldozat útvonalát érintő személy nem került felkutatásra, elkészítésüket követően túl hamar ért a felfedező a helyszínre és a nyomozói megérzés a kerek történetet illetően. Részben a felfedező tanú által a folytatólagos kihallgatása során elmondottakból, részben a tanúk kihallgatása kapcsán beszerzett információkból és részben a különböző nyilvántartások adataiból összerakott kép arra utalt, hogy Ferenc számításba vehető a súlyos bűncselekmény elkövetőjeként. Szüleit a háború vége előtt deportálták, édesanyja vissza sem tért. Kuláknak minősítés miatt családja

üldöztetéseket szenvedett el, melyek során 1950-től 1953 őszéig a Hortobágyra voltak kitelepítve. E miatt tanulmányait az általános iskola 6. osztályának elvégzésével befejezte. Visszaköltözésüket követően rövid ideig gépállomáson dolgozott, majd katonai szolgálatra vonult be. A katonai bíróság 1955 nyarán 5 év börtönre ítélte előjáró tetteleges bántalmazásával elkövetett függelemsértés büntette miatt. A Pálhalmi Büntetés-végrehajtási Intézetből 1959. január 24-én feltételes szabadságra bocsátották. A legényszálláson kihallgatott lakótársa szerint igen érzékeny volt arra, ha anyjával kapcsolatban káromkodást hallott. Egy alkalommal meg is jegyezte, hogy senki sem ismerheti az ő családi viszonyait. Annak megállapítása, hogy e körülmények és tulajdonságok képessé tették-e emberölés elkövetésére, alapos, körültekintő, elfogulatlan értékelést igénylő feladatot jelentett.

Az esti órákban a nyomozást vezető hadnagy a felfedező őrizetbe vételéről hozott határozatot. Tovább folytatták a tanúkatatást valamint az áldozat és Ferenc életvitelének, kapcsolatainak ellenőrzését. Az éjszaka folyamán ismét végigjárták az érintettek haladási útvonalát, de újabb érdemi információ nem jutott a birtokukba, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható másik személyt nem derítettek fel. Rövid pihenést követően értékelték a beszerzett adatokat és felkészültek Ferenc ismételt kihallgatására. Folyamatosan tárták eléje a beszerzett információkat, azt, hogy tudnak korábbi életéről és nem mulasztották el felhívni a figyelmét a vallomásaiban mutatkozó ellentmondásokra, illetőleg gyanús körülményekre.

Ferenc két napon át tagadott. Akkor folyamatosan erősebb volt lelkiismereténél és közlési kényszerénél a büntetés elkerülésének a vágya. A harmadik napon már nem tudott ellenállni a logikusan elé tárt bizonyítékok uralta kihallgatási taktikának. Megtört és részletes beismerő vallomást tett. Elmondása szerint a következőket tette a vasúti átjáró közelében történt elköszönésüket követően.

Pár méter után eszébe jutott, hogy Géza a Béke étteremben az odaérkező rendőrt ekképpen szólította meg „szakaszvezető úr tisztelettel”. Ezt a kifejezésformát büntetés-végrehajtási intézetben szokták használni az elítéltek. Arra gondolt, hogy új ismerőse börtönviselt, ezt szóba hozza neki, melynek során megbizonyosodik elképzelésének helytállóságáról. Megfordult és Géza után sietett. Hamar utolérte és visszautalva a vendéglői üdvözlésre megkérdezte, hogy volt-e börtönben. Az igen válaszban benne volt az is, hogy Pálhalmán. Közölte, hogy ő is ott töltötte büntetését, de nyilván távolabb egymástól, hiszen nem találkoztak. Bűncselekményével kapcsolatban elmondta, hogy sorkatonaként megtámadta egyik előjáróját, amelyért 5 év szabadságvesztésre ítélték. Kedvezményrel szabadult. Géza firtató kérdésére elmondta, hogy az előjáró nem halt meg. Válaszára hitetlenkedő, az édesanyját is felemlítő, durva káromkodást eresztett meg beszélgetőpartnere. Hazugnak is nevezte. Méltatlankodására - amelyben kikérte magának, hogy így beszél édesanyjáról, őt pedig hazugsággal gyanúsítja - újabb, az anyját is érintő káromkodás volt a reakció, benne azzal a kérdéssel, hogy „mit hőbörögsz?” Felháborodott és erős izgalom fogta el a hallottak miatt. Az addig zsebre dugott jobb kezével - melyben zsebkését markolta - több ökölcsapást mért beszélgetőtársára fejére. Géza az ütésektől hanyatt esve a járda melletti pázsitra zuhant és nem mozdult.

Hideg nyugalom szállta meg, gondolatai viszont sebesen mozogtak. Villámcsapásszerűen hasított agyába annak felismerése, hogy ismét bűncselekményt - legalább súlyos testi sértést - követett el, amelyért elítélik és le kell töltenie a feltételes szabadságot jelentő 17 hónapot is. E következményektől csak úgy szabadulhat, ha eszméletlen áldozatát megöli. Arra is gondolt, hogy nem terelődik rá a gyanú, mivel a bányászvárosban még meglehetősen ismeretlen.

Kinyitotta a 7 centiméter pengéhszúságú zsebkését és az éledező, felkelni akaró Géza fölé hajolt. Eltolta annak védekező kezét, majd a nyakába szúrt. A penge könnyedén behatolt az ismét földre került áldozatba. A kést maga felé húzva törekedett a torok átvágására. Amikor ellenállásba ütközött erőteljes rántást végzett, melynek következtében a penge átsiklott a nyak első részén.

Tett még egy hasonló szűrő-vágó mozdulatot és ejtett egy metszett sebet a jobb szemgödör alatt is. Felállt, véres kését és kezét megtörölte a szemerkélő esőtől nedves fűben, majd ismét szemügyre vette az immáron mozdulatlan, de hörgő férfit. Eldöntötte, hogy tettét rablógylósságnak állítja be, mellyel magáról a gyanút teljességgel elterelheti. El kezdte átkutatni a sértett ruházatát.

Az elülső és az oldalsó zsebekben nem talált semmit, ezét hasra fordította a haladoklót. A farzsebben talált pénzt magához vette.

Ekkor közeledett a helyszínhez az éttermi szakácsnő és látta, hogy valaki előrehajolt testhelyzetben van a lépcsősor melletti füves területen. A megtámadott áldozatot akkor még nem fedezte fel.

Ferenc nem tudta, hogy a közeledő mit észlelt. A helyzetet úgy kívánta beállítani, hogy ő véletlenül talált rá a sebesült férfire. Odalépett a nőhöz megfogta karját, közölte vele, hogy egy meggyilkolt emberre bukkan és kérte, jelentse az esetet a rendőrségen. Mivel a megszólított nő tiltakozott és a helyszínről elsiegett, Ferenc futva indult a mentőket értesíteni.

Közben ismeretlenek szóltak neki, hogy a rendőrségre menjen.

A kórházból kijövet a rendőrségre indult. Közben zsebkése pengéjét megtörölte, az áldozattól elvett 50 és 10 forintos bankjegyet szét tépte és a darabokat egy bokros részen az árokpartra dobta.

A kapitányságra visszaérkezését követően már részletesen kihallgatták és vallomását jegyzőkönyvbe foglalták.

Július 6-án elrendelték előzetes letartóztatását is.

***

A bíróság Ferenc vallomását elfogadta, annak ellenére, hogy hangsúlyozta, az nem volt mindenben meggyőző. Nem tette magáévá a védelem azon indítványát, hogy minősítse a bűncselekményt erős felindulásban elkövetettnek. Az elkövető nem szenvedett sem a cselekmény elkövetésekor, sem a későbbi orvosi vizsgálat alkalmával olyan elmebetegségben vagy elmebetegségben, amely cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében, vagy akaratának megfelelő magatartás tanúsításában képességét kizárta vagy korlátozta volna. Az elfogyasztott ital mennyiségre alapozottan megállapított közepes alkoholos befolyásoltság sem idézett elő benne olyan öntudatzavart, amely büntethetőségi akadályt jelentett. Az ítélező bíróság súlyosítóként értékelte a büntetett előéletet, a cselekmény elkövetése során tanúsított brutalitást, az abban megnyilvánult kegyetlenséget. Enyhítő körülményt nem észlelt. A vádlott a tárgyaláson megbánást nem mutatott, hideg érzéketlenséggel fogadta az elhangzottakat, szemlélte az eléje tárt bűnjeleket, fényképfelvételeket és ugyanígy válaszolt a feltett kérdésekre. Első kihallgatásakor tudatosan félre akarta vezetni a hatóságokat.

1959. október 26-án Ferencet a bíróság bűnösnek mondta ki és tettéért 15 évi börtönre és 10 évi jogvesztésre ítélte. A Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú döntést 1960. április 13-án jogerőre emelte.

Egy barátságosan induló kapcsolat így vált végzetes találkozássá.

EGY RENDES HÁZ

Az idős hölgy elgondolkodva lépett be a házba. Szórakozott, mint legtöbbször. Alig csukta be maga mögött az ajtót, újból hallotta a jellegzetes ajtónyikorgást. Kíváncsian fordult hátra, a félhomályban senkit sem látott. Nem félős típusú, de a városban garázdálkodó Álarcos Fojtogató híre mindenkit óvatosságra intett.

Mrs. Guth késedelem nélkül felkattintotta a világítást. Megállt, óvatosan körülnézett, kicsit félt. Kár volt, mert természetesen senkit sem látott. Milyen ostoba tud lenni, gondolta dühösen.

Ha valaki rossz szándékkal érkezik, elbújik előle. Megnyugtató érzés volt, hogy a pisztolya ott lapult a táskájában. Erre nyomós oka van. Sajnos egyre romlik a közbiztonság, a magányos nők többsége fegyvert hord. Igaz, félelmében talán nem is tudná használni.

Megnyomta a lift gombját, ami foglaltat jelzett. Mrs. Guthnak úgy tűnt, mintha egy árny suhant volna a lépcsőfordulónál. Hihetetlenül ügyesen és gyorsan.

Ismét félt. Valójában az sincs kizárva, hogy betörő járkál a házban. Vagy talán Ő? Még a gondolatától is megrémült, amikor az Álarcos Fojtogatóra gondolt.

Végre megékezt a lift. A becsukódó ajtó biztonságos érzést váltott ki Mrs. Guthban. Megnyomta a tizedik emelet gombját. A felvonó megszokott zaja megnyugtató volt a számára. Amint felért, egy percet sem késlekedett. Futva tette meg az utat a közeli lakásához. Még szerencse, hogy a kulcsot még a liftben kivette a táskájából. A kezében tartotta, csak a zárba kellett illeszteni.

Csak hitte, hogy vége a mai napnak. Egy férfi segélykiáltása hallatszott. Az asszony döbbenetben állt meg az ajtaja előtt. Ez már több a soknál. A férőhang ismétlődött, kétségbeesetten kérte a segítséget.

Ilyenkor senki sem lép ki a lakásból?

Mrs. Guth tanácstalan lett, mitévő legyen? Egyértelmű, hogy segítséget kell kérni. Gépiesen a szomszéd lakáshoz ugrott, s erőteljesen megnyomta a csengőt. Hosszú percek teltek el, amíg Mr. Peterson megjelent. Dühösen nézett rá. Mrs. Guth szavai alig ért el a tudatáig. Ismételni kellett, mit hallott. Végre megértette, hogy valaki segítségért kiáltozott. Kilépett a lakásból, ijedten pislogott.

Nem sérült meg? Támadás érte?

Nem erről van szó, letről hallottam segélykiáltást, ezért szoltam önnek.

A lift még mindig üresen várta őket. Késedelem nélkül elindulhattak a földszintre. Elhatározták, a ház mestert fogják megkérni, hogy körülnézessenek a házban.

A földszinten lakó idős úr készségesen felajánlotta a segítségét. Eddig is bármikor becsengettek hozzá, készséges volt. Nem titkolta meglepetését, amikor hallotta, miről van szó. Eszébe jutott, hogy neki is feltűnt a segélykiáltás. Azt hitte, a televízióból szűrődik ki a hang, ilyenkor vannak a sorozatok. Kinézett a lépcsőházba, senkit sem látott.

Rosszállóan csóválgatta a fejét s hozta a kulcsait. Szívesen csevegett volna, de a lakótársak nem mutattak hajlandóságot a társalgásra.

Az alagsorba menjünk először, mintha onnan jött volna a segélykiáltás! - javasolta Mrs. Guth, s Mrs. Peterson.

Igazuk van, ott nézzünk körül először! Szükségünk van kialakítva az üresen maradt raktárhelyiségben.

A ház mester zavarba jött.

Tudom nem szabályos, de megsajnálta ezt a két szerencsétlen fiataalt. - tárta szét a karjait.

Ne szabadkozzon megértjük.

A nevezett lakáshoz érve óvatosan bekopogtak. Mivel senki sem nyitott ajtót, a ház mester előkereste a hatalmas kulcs-csomójából a megfelelő kulcsot. Természetesen nyitotta. Lenyomta a kilincset, beléphettek a lakásba. Villanyt gyűjtve fény árasztotta el a szobát. Mindhármán döbbenetben meredtek az ágyon fekvő lányra. Viaszsápadt arca elárulta, hogy halott. A fiatal férfi, aki vele lakott, zokogva borult rá. Észre sem vette, amikor beléptek a szobába. A ház mester ment oda a fiatalemberhez.

- Thomas, szólaljon meg! Mi segíteni szeretnénk!

A Thomasnak szólított fiú felemelte a fejét, alig bírta visszatartani a könnyeit. A szemei már duzzadtak voltak a sok sírástól.

- Meghalt. Nincs többé, nem ölelhetem magamhoz. - mondta, alig érthetően.

- Megölte? Itt találtuk a holtest mellett. - mondta Mrs. Guth, emelt hangon.

- Nem! Hogy tehetnék ilyet? Így találta rá. Higgyenek nekem, a mindenem volt.

A ház mester szólalt meg ismét.

- Az lehetetlen, hogy ő tette volna, Nem látja, mennyire kiborult?

- Látom, biztosan az Álarcos a tettes.

- Egyértelmű. Értesíteni kell a rendőrséget, ez már rájuk tartozik!

- Eszébe ne jusson! Ez egy rendes ház, itt még nem jártak rendőrök - mondta Mrs. Guth.

- Mit kezdjek én egy hullával? Igaza van, az Álarcos Fojtogató ténykedett. A hölgy is olyan szép, mint az eddigi áldozatok.

- Az lehetetlen, az Álarcos Fojtogató az utcán támad. - csatlakozott a vitához Mr. Peterson.

Ki tudja, talán most változtatott a módszerén.

Illusztráció

- A bűnözők nagyon rafináltak. Tény, hogy itt nem maradhat tovább a lány holtteste, intézkednem kell, felhívom a rendőrséget.

A szavait néma csend fogadta. Mindannyian érezték, hogy nincs más megoldás. Mrs. Guth elköszönt a jelenlévőktől. A fiatalembernek őszinte részvétet kívánt.

Mint az lenni szokott a tisztességes ház elé hamarosan szirénázó rendőrautók érkeztek. A helyszínelők népes csoportja szállt ki. Ahol ők megjelennek, garantált lesz a felfordulás. A ház lakói nem is sejtik, milyen megpróbáltatás vár rájuk. Biztosra vehető, hogy az érdeklődés központjába kerülnek. Estére a Híradóban láthatják a tisztességes hajlékukat, ahová gyilkos jár.

Újságírók, riporterek érkeztek. Felmérték, kérdeztek, jegyzeteltek.

Valójában még javában tartott a nyomozás, de már csörgött a telefon infor-

mációért. A helyszínelés idejéről, semmi biztosan nem lehet tudni.

Walker hadnagy a fiatalember vallo- mását vette jegyzőkönyvbe. Nehezen boldogult vele. A vak is láthatta, mennyire összeroppant. Nyilvánvaló, hogy képtelen lenne bárkit is megölni.

A hulla szállítók megérkeztek, elszállították a holttestet. A hadnagy az iratokat tanulmányozta. Az áldozat tizenkilenc éves. Mint máskor is a nő szőke, rendkívül csinos, dús keblű.

A hírhedt körzetben szőkeségek sétálgattak, akik valójában rendőrök. Remélve, hogy eredményes lesz az éjszakájuk. Akciójuk kudarcba fulladt. A rendőrök orra előtt gyilkot az Álarcos Fojtógató. A megbeszélésükön a hadnagy kifejtette véleményét.

Talán tudta az Álarcos, hogy a mi lányaink riszálják magukat. A rendőrségen infor-

mációhoz jutna, vagy ismerte a környéket? Lakásokba még nem merészkedett, csak parkokban, elhagyatott helyeken támadt.

Walker hadnagy nem győzte törölgetni verejtékező homlokát. Pontosan tudta, hogy ádáz küzdelem vár rájuk.

Hetek múlva bilincs kattant az Álarcos Fojtógató kezén. A sajtó diszkréten kezelte az akciót.

Walker, és csapta, pontosan tudata az okát. Azért lehetet lépéselőnyben a körözött rém, mert a mindenki által nagyra becsült a környéken élő karbantartó, ezermester szedte hónapokon át az áldozatait. Kifigyelte őket, beszélgetett velük, felajánlotta a segítségét.

A média előtt nem hozhatták nyilvánosságra, ki is valójában az Álarcos Fojtógató.

A lakosság ezek után már remélhetőleg biztonságban élhet!

VESZÉLYES CIKKSOROZAT

Illusztráció

Susan Berry sikeres újságíró. Egyik leleplező cikket, a másik után írja „Le a korrupcióval” című sorozata, igen népszerű. Egyedül élő nő, védelem nélküli harcban. Gengszterekről, korrump vezérekéről ír. A családja aggódva figyeli tevékenységét.

Gazdag emberek mennek tönkre, hogy újabbak tollasodjanak meg az azok által elvesztett pénzen.

Susan Berry belevetette magát a „mélyvízbe”. Eddig hónapok teltek el munka nélkül. A cikksorozata egy csapásra híressé tette. Megismerhették a nevét az olvasók, és a sajtóvilág.

Susan magas, sugárzó szépség. Szőke haja hullámokban omlott a vállára. Robert a vőlegénye joggal féltékeny rá. Pontosan tudja, hogy bármikor elveszítheti, de bízik a menyasszonyában, hisz bízalom nélkül egy kapcsolat semmit sem ér.

Susan a szerkesztőségben hosszan tárgyalta a főszerkesztővel, aki nem rejtette véka alá a vonzalmát. Most igazán nem teheti meg, hogy állás nélkül maradjon, hiszen karrierje csúcán van. Évek munkája hozta meg a gyümölcsét. Remélte, hogy Mr. Hamiltonnal még együtt tud dolgozni, aki kiváló szakember főnök. Úgy tűnt, udvarias, hisz visszautasítását tudomásul vette. Susan boldog menyasszony. Susan átadta az anyagot, majd szó nélkül távozott. Feje zúgott, kavargtak benne a gondolatok. Kocsiba ült, s gázt adva kihajtott a parkolóból. Alig tudott a vezetésre koncentrálni, annyira feszült idegállapotban volt. Sok minden az eszébe jutott például, hogy Mr. Hamilton tekintette nagyon zavarta. Robert erről nem szerezhet tudomást. Susan csak most döbönt rá, hogy titokkal indul a házasságba. Remélhetőleg ez nem rontja meg kettejük szerelmét.

A házuk előtti parkolóban újabb bosszúság érte. Az ő parkolóhelye foglalt volt, egy nagy fekete Limuzin foglalta el. Mint-

Illusztráció

ha már látta volna ezt a kocsit, de az is lehetséges, hogy tévedett. Kénytelen volt egy háztömbbel arrébb beállni.

A liftig senkivel sem találkozott. Máskor azért szokott ismerős arcokat látni, dél van, az emberek biztosan ebédelnek. A liftbe egy negyvenesnek látszó férfi lépett be. Eddig észre sem vette. A liftből kiszállva is végig mögötte lépkedett. Susant ez zavarta. A kulcsot alig találta meg, remegő kézzel a zárat kereste, mert az idegen lassított.

Vére sikerült kinyitnia a zárat, de az ijedelemtől elállt a lélegzete. Az idegen azonnal az ajtónál termett, s Susant belökte a

lakásba. Sikított, de senki nem járt az üres folyosón. A mellette lévő lakások lakóiban sem bízhatott, hiszen mindenki dolgozik vagy ebédel. Az ájulás környékezte. Eddig fogalma sem volt arról, hogyan reagál támadás esetén. Ösztönösen cselekedett. Előkapta táskájából a spray-t s támadója szemébe fújta. Az felkiáltott, s megtántorodott. Ez elég volt ahhoz, hogy Susan az ajtóhoz fusson az még szerencséire, ami még nem csapódott be. Rohanni kezdett a lift felé, ami természetesen lent volt. Az idegen sem késlekedett már kint volt a lakásból kezével a szemét fogta.

Két férfi állt a kinyíló liftben azonnal

észrevették, hogy baj van. Susan remegve mutatott a lépcső felé igyekvő férfira most már záporoztak a könnyei. Annyit hallott a támadótól, „hogy a cikkért megfizetsz”!

A szavak alig jutottak el a tudatáig széldülés környékezte. Két férfi leültette a lépcsőre s vizet adtak neki, majd udvariasan elköszöntek. Susan kérte őket, hogy ne értesítsék a rendőrséget. Támadója már elfutott az emeletről vagy a másik liftet használta s kint az utcán elvegyült a tömegben. Egy fiatal hölgy termelt a folyosón az egyik közeli lakásban lakik. Ő kísérté vissza Susant a lakásba, s pár percig még vele is maradt.

Amint magához tért az idegen szavai csengtek a fülében. Semmi kétség a cikket emlegette, amit a lebuktatott vezetőről készített, és akinek a maffiamúltjára is fény derült. Az ilyen emberek bajt hozhatnak rá. Megtámadják a saját lakásában. Bár óvatosabb lett volna.

Most állt össze hirtelen a kép. Azok az ismeretlen telefonhívások. A negyvenes férfi, aki kereste a szerkesztőségben. Nemrég egy idegen férfi és a fekete limuzin is követte.

Meg akarták félemlíteni. Hogyha Susan nem lendül támadásba, a lakásában végeznek vele.

Susan Berry és Robert Steller örök hűséget esküdtek egymásnak. Susan továbbra is sikeres újságíró, de már békésebb vizeken evez.

AZ ÁLARCOS GYILKOS

Az elegáns villasor lakói éjszaka félnek, s okkal aggódnak. A környéken egy álarcos gyilkos garázdálkodik. Az utcán egyedül közlekedő hölgyeket támadja meg.

A nők sötétedés után nem mernek egyedül hazatérni. Már senki sincs biztonságban, még a saját otthonában sem. A Stevenson villa lakói sem.

Mrs. Stevenson már lepihent az emeleti hálósobában. Egész nap feszül idegállapotban volt, ezért lemondta napi programját. Az ismerős házaspár estélyére sem ment el.

Mr. Stevenson a ház ura egy fotelban üldögélt a földszinti nappaliban. Az olvasást is abbahagyta, mert megfájdult a feje. Nyúlt a pohárért, melyben jó minőségű bor volt, de meggondolta magát, úgy döntött, hogy egy kortyot sem iszik. Ébren akar maradni, alkohorról szó sem lehet! Észre kell vennie, ha netán idegen hatol be a villába.

Elkeseredetten gondolt az előtte álló hosszú éjszakára. Sohasem lesz már nyugalom? Mikor fekdühet le félelem nélkül? A sóhaj éles fájdalomként hasított bele, gondterhelten helyezte magát kényelembe. Az utóbbi időben feszült volt, mint a környéken élő legtöbb ember. Behunyta a szemét, mégis ébren pihent. Ellazította magát, de ösztönösen talpra ugrott, amikor zajt hallott. Honnan ered a zaj? Nem közelről, az biztos. Pár pillanat múlva halk durranás hallatszott az emeletről. Alig volt halható az éjszaka csendjében is. Amint meghallotta, a szeméből kiment az álmom, pillanatok alatt kitisztult az agya. Rosszat sejtett, döbbenet meredt az emelet felé.

Hallucinált volna? Kizárt dolog! A zaj nem ismétlődött meg, de mégis felugrott a fotelból. Kettesével szedte az emeletre vezető lépcsőket, nem törődött zilált légzésével, pedig meg kellett állania, hogy kifújhassa magát. Minden idegszálával érezte, a bajt. Igyekezett megnyugodni, nem akarta elveszíteni a lélekjelenlétét.

Bátorság – motyogta félhangosan. Megállt a hálósoba előtt. Berúgta az ajtót a kilincs lenyomása után. Remegve állt meg a küszöbön. Hosszú percekig meredt a semmibe. Nem mert az ágyra nézni. Valami furcsa erő nem engedte megmozdulni, szinte lebénultan állt. A levegőben szúrós löporszag terjengett. Jól ismerte a pisztolylövés szagát, fiatal korában sportszerűen lőtt. Remegő kezével gyújtotta fel a villanyt. Az éles fény szinte elvakította. Erőt vett magán, ránézett az ágyra, s azt látta, amit józan ésszel gondolt. Felesége mellkasán lőtt seb. A holttest körül mindenhol vér. A férj, döbbenet meredt hitvesére. Ijesztő látvány volt. Felesége mozdulatlanul fekszik. Nem lélegzik, nincs pulzusa. Ez lehetetlen! Nem hagyhat sz itt! – kiáltott fel Mr. Stevenson. Hogyan történhetett? A gyilkos, hogy jutott be?

Megbabonázott tekintettel nézte feleségét. Caroline most is gyönyörű volt.

Mr. Stevenson tudta, hogy valamit tenni kell, de hogy mit; arról fogalma sem volt. Végre erőt gyűjtött, és szétnézett a szobában. Első pillantásra egyértelművé vált számára, hogy az ablakon keresztül lőttek.

A betört üveg szilánkjai minden ketséget kizáróan ezt bizonyították.

Pontosan tudta a tettes, melyik ablakon kell keresztül lőnie. Sőt azt is, ha az ablaktól távolabb lévő padra feláll, eléri azt a magasságot, ahonnan kilőheti a gyilkos golyót.

A tettes előre tájékozódott. Körültekintően végrehajtott bűncselekmény, profi bűnözőre utal – mondta magának Mr. Stevenson. Ahhoz sem fért kétség, hogy hangtompítós fegyvert használtak, ezért nem hallatszott éles, csattanó zörej. Utólag már könnyű felmérni a gyilkosság körülményeit. Most döbbsen rá, hogy ők békés természetű emberek, soha senkitől nem kellett rettegniük.

Mr. Stevenson homlokán gyöngyöztek az izzadságcseppek. Arca verejtékben úszott, nem győzte törölgetni. Érezte, a vérnyomása megint felszökött. A tarkóján egyre erősebb nyomást érzett. Késedelem nélkül a telefonhoz lépett és tárcsázta a Scotland Yardot. Most már jöjjön, aminek jönnie kell.

Elszánt léptekkel indult ismét a felesége ágyához. Amikor odaért, erőt vett magán és megcsókolta az arcát; hosszsan, ahogy az elmúlt évek alatt soha. Elszorult a szíve, mert tudta, hogy ez volt az utolsó csókja. Ezután csak gondolatban vagy álmaiban csókolhatja majd.

Lehet, hogy egy testőrrel kellett volna biztosítani a védelmet. A portára véreket hozatni.

Ezt az alattomos gyilkosságot nehéz lett volna kivédeni. Nagy körültekintést igényel a védelem és ők nem voltak eléggé elővigyázatosak, ezért nagy árat fizetett, elveszített egy ragyogó szépséget, a társát, akit mindenkinél jobban szeretett. Annak ellenére, hogy annak idején

Illusztráció

nem volt szerelmi házasság, az asszony elvesztése mérhetetlen fájdalommal töltötte el. Fogalma sem volt hogyan lehetett túlélni? Legalább lennének gyermekei. Caroline nem volt hajlandó szülni. A közéleti szereplése túlságosan lekötötte, az idegei a végsőkig kimerültek.

A sorsát senki sem kerülheti el. A kegyetlen tettes mindenre elszánt volt.

Borzalmas – nyögte, s eltakarta az arcát. Pár bizonytalan lépést tett, de még mindig nem indult az ajtó felé. Valami megfoghatatlan erő nem engedte elhagyni a szobát. Félúton megállt üres tekintettel meredt a felesége holtestére, a rosszullet kerülgette. Torkában szorítást érzett, de egy könnyet sem tudott ejteni, pedig egy kiadós sírás enyhítene rajta. Most nem tudott. A hirtelen rátörő fájdalom lassan ért a tudatáig, s a haladt a sokkos állapot felé. Erősnek kell

lennem! – mondta suttogva.

A felesége szépségét még nem pusztította el a halál. Az arcvonásai kisimultak, mintha még aludna. Mr. Stevenson még mindig nem akarta elhinni, ami történt. Remélte hátha felébred, mint egy lidérces álomból.

Miért pont Caroline az áldozat? – kiáltott fel s a könnyeit most már nem tudta visszatartani, szinte záporoztak a szeméből.

Megkönnyebbülést érzett, hogy sírni tudott. A fájdalom erős szorítása kicsit oldódott.

Hevesen rázkódott a teste, megszűnt számára a külvilág csak zokogott, zokogott. A szeme már piros volt és duzzadt az állandó törölgetéstől.

Hosszú percek teltek el, amíg felfogta, hogy a bejárat csengője jelez kellemes bűgő hangján. Most kivételesen egy éle-

sen csengő kapujelzőre lett volna szükség. A nyomozók érkezhettek a Scotland Yardtól.

Elindult az ajtó felé. Maga sem tudta, mióta állt már a hálósobában.

Lehet, hogy órák teltek el, de tévedett, mert megcáfolta a színes fali óra, melynek mutatója csak egy órát szökött előre.

Tudta össze kell szednie magát. Letörölte a könnyeit, mert még mindig potyogtak, akarata ellenére is. A nyomozókat be kell engednie.

Bízik abban, hogy elkapják majd ezt az elvetemült gyilkost. Még egyszer megállt a felesége ágya előtt, mielőtt beengedi a rendőröket, így szeretné megőrizni emlékezetében.

Örökre búcsút vett tőle, majd becsukta maga mögött az ajtót.

A LESZÁMOLÁS

Edward Grillo öt órákor hazaküldte a titkárnőjét. Fél hatkor kopogtak, és egy fiatalember lépett be. Mr. Grillo lábából kiment minden erő. Mintha csak ifjúkori önmagát, vagy a fiát - Michaelt - látta volna. Felállt és kezét nyújtotta.

- Inkább ne! - kérte a vendég.
- De hellyel csak megkínálhatom? Kér egy italt?

- Talán majd később, ha elmondtam, mi hozott ide. Ahogy telefonon közöltem Edwardnak hívnak, úgy mint Önt, csak én az anyám családi nevét viselem. Elénézést, hogy az irodában hívtam fel, de nem mondtam nevet, úgy értem: a titkárnőnek... nem akarok zúrt. Az Ön törvénytelen gyermeke vagyok. Ne mondja, hogy nem tudott rólam! Anyám mesélte, hogy küldött neki ezer dollárt, amikor megtelefonálta, hogy terhes lett. Gondolom nem a felnevelésemre szánta?! - tette hozzá gúnyosan. - Jogot tanulok. Anyám sajnos nem volt járatos a jogban, különben, ha annak idején - azzal a csekkel - megindítja a pert, akkor már nem itt tartanánk. Fél beismerés volt az ön részéről, és akkor hol vannak még a DNS-vizsgálatok?

Ő azonban félt. Nem öntől, a szegénytől. Inkább elment abból a városból. Miért nem vág közbe, hogy nem lehetett biztos az apaságában...

- Tudom, hogy az édesanyjánál én voltam az első! - És akármilyen hülyén hangzik is... az egyetlen! Tizenkilenc éves volt, amikor megszülettem. Senkinek nem árulta el, ki az apám. Nekem is csak pár napja vallotta be. Én jelentettem neki az élet értelmét. Büszke is volt rá, hogy férfi segítség nélkül nevelt olyanná, amilyen lettem. A családja sejtí, hogy itt vagyok? - kérdezte hirtelen.

- Nem! Senki nem tudja. A feleségem még a múltamra is féltékeny, és sajnos annak idején nem mondtam el neki, hogy... különben sem tudhattam, mire költötte az édesanyja azt a pénzt... úgy értem... nem tudhattam, hogy maga a világon van.

- Pedig itt vagyok és gondoltam meg kell köszönnöm, hogy - ha önző módon is - de közreműködött a világrajöttemben.

- Gúnyolódik?

- Nem! Kíváncsi voltam, hogy milyen

ember. Hogy néz ki? A cégről szinte mindent tudok. Érdekel. Kicsit talán büszke is vagyok rá, hogy a mentalitásom hasonlít az Önére, ha jogtalanul kérkedem is a génjeivel. Mit jelentett magának az anyám? Csak egy nőt?

- Kedves, szép lány volt. Alig két hónapig ismertem. Akkor már a feleségemmel eldöntött dolog volt a házasságom és...

- Anyám csak arra kellett!

- Gondoltam megérti... a férfiak...

- Aljasak! - vágta rá a fiú.

- Bántson csak, megérdemlem, hiszen Kate...

- Nocsak? Még emlékszik a nevére? Anyám meghalt...

- Ilyen fiatalon?! - döbbsent meg, Grillo.

- Voltak évek, amikor három munkahelyen dolgoztam.

- Dehát miért nem szólt, és én...

- Küldött volna újabb ezer dollárt?!

- Megdöbbsentett, teljesen kiszáradt a szám!

- Most már ihatunk egyet... anyám síri nyugalma! - mondta a fiú és elindult az italos asztal felé.

- Kegyetlen hír! A jelentkezése is mellbevágott, és ráadásul ez a halálhír? Tulajdonképpen hol éltek?

- Nem mindegy? Ne féljen nyugta lesz tőlem, úgy mint eddig. Mit tölthetek? - kérdezte, vállá felett visszanezve.

- Whisky, és ne sajnálja!

A fiú két pohárba öntött az italból, aztán visszament az asztalhoz, és egyiket letette az öregúr elé.

- Azt hiszem anyám megérdemli, hogy fenéig ürítsük érte a poharunkat! - mondta és lehajtotta az italt.

Mr. Grillonak láthatóan reszketett a keze, amikor - szinte magába öntötte a whiskyt.

- Legalább maga mondja... helyette, hogy megbocsát! - kérte.

- Ő sosem haragudott magára... szerette!

Mr. Grillot előbb valami csodálatosan jó érzés, testi - lelki nyugalom öntötte el, aztán hirtelen görcsberándult az arca, száját kiáltásra tátotta, de hang már nem jött ki belőle. Tenyerét előrecsúsztatva az asztalon... kapaszkodni próbált valamibe, de nem volt mibe. Feje koppanva zuhant, elerőtlenedő karjai közzé.

- Kvittek vagyunk! - sziszegte halkan a fiatalember, miközben saját poharát a zsebébe csúsztatta. Odament az asztalhoz, gondosan megtörölte az üveget, amelyből töltött, és kifelé menet, a kilincset is. Az irodaházban kezdtek szétrajzani a takarítónők.

A gépe egy óra múlva indult. Csak akkor nyugodott meg, amikor ott ült a 634-es járaton. Semmi lelkifurdalást nem érzett. Arra gondolt, hogy amit tett, meg kellett tennie, az anyjáért, saját lelki nyugalmaért. Ezentúl sosem támad fel benne a tehetetlen düh, ha eszébe jut, hogy anyját boldogtalanná tették, kisemmizték, ráadásul az, akiért rajongott.

Mr. Grillo holttestét a takarítónők fedezték fel. Az orvosszakértő megállapította, hogy gyorsan ölő mérge volt a poharában. Öngyilkosság? A titkárnő szerint: a főnöke várhatott valakit. Kit? Egy takarítónő esküdött rá, hogy az ifjú Mr. Grillot látta elmenni... jóval előbb, mint ahogy a holttestre rátaláltak. Nem tévedhet, hiszen Mr. Michael annyira hasonlít az apjára.

... Nem sokkal a haláleset felfedezése után, gyors hírekben adták közre: lezuhant a 634-es belföldi járat gépe, fedélzetén 214 utassal és nyolc főnyi személyzettel.

A katasztrófát senki nem élte túl.

KURVATANYA KESZTHELYEN

Az 50 éves gyenesdiási férfi – már az I. rendű vádlott – 2007 óta bérelt egy keszthelyi házat, ahol nightclubbot üzemeltetett. A bárban táncoslányokat alkalmazott, akik a vendégek részére italt kínáltak, nekik táncoltak, illetve a vendégek rendelkezésére álltak, pénzért. Ehhez a vádlott az épületrész földszinti

részén lévő 3 szobát bocsátotta rendelkezésre – ismertette *dr. Németh Eszter* helyettes sajtószóvivő.

A férfi vádlott távollétében az üzletet 2018 évtől a 29 éves keszthelyi nő – a II. rendű vádlott – vezette, aki az ingatlan egyik lakrészében élt életvitelszerűen és korábban a bárban táncoslányként dolgozott.

A lányokkal ő állapodott meg a szolgáltatások körülményeiről, melynek során időpontot egyeztetett, szervezte a szobák beosztását, illetve átvette a szolgáltatásért kapott teljes ellenértéket, amelyet a gyenesdiási pasinak adott át.

Az örömlányokkal történő pénzügyi elszámolásban mindkét vádlott részt vett, melynek során a csajok az általuk korábban leadott pénz felét kapták vissza.

Az így befolyt pénzügyi összegből üzemelt a bordélyház, a többit zsebre vágták.

A Keszthelyi Járási Ügyészség a vádlottakkal szemben bordélyház fenntartásával, vezetésével elkövetett prostitúció elősegítésének büntette miatt emelt vádat, melyben felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását indítványozta.

Ferencz Győző

Illusztráció

MEGLOVASÍTOTT ÉS MEGKÍNZOTT LÓ

A 27 éves gyűrűsi férfi 2022 februárjában nyolc különböző tulajdonos területéről is vágott ki és lopott el akácfát, összesen több mint 8 köbmétert, közel 135.000 forint értékben.

A kivágott fát saját lakóhelyére vitte.

Ugyanaz év júniusában pedig egy gyűrűsi lótenyésztő ingatlanjáról kisteherautóval a lakóhelyére szállított egy Hucul fajtájú, egymillió forint értékű lovat, azért, hogy azt eladja.

A ló eredetének elfedése céljából a ló hátsó lábán az azonosítást szolgáló szá-

mot egy felforrósított kapával, érzéstelenítés nélkül, szakszerűtlenül a lótolvaj tenyérnyi részén kiégette, a lónak ezzel indokolatlan, és nagymértékű fájdalmat okozva.

Ezután a ló szakszerű ellátásáról az égetést követően sem gondoskodott, ezért magatartása alkalmas volt arra, hogy az állat maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza, és különös szenvedést is okozott az állatnak.

Ezt követően ismerőseitől kért segítséget a ló eladásához, aki nem tudva a ló

eredetéről, segítette az állatot egy másik lóra elcserélni. A nyomozó hatóság a lovat végül több cserét és eladást követően foglalta le, és adta ki eredeti tulajdonosának – ismertette *dr. Németh Eszter* helyettes szóvivő a Zala vármegyei főügyészségen.

A Zalaegerszegi Járási Ügyészség többrendbeli lopás büntette és állatkínzás büntette miatt emelt vádat a férfivel szemben, melyben felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását indítványozta.

Ferencz Győző

LETARTÓZTATÁSI INDÍTVÁNY A BOLTI TOLVAJ ELLEN

Üzletszerűen elkövetett lopás bűntette miatt indítványozta a Nagykanizsai Járási Ügyészség annak a büntetett eléletű, 34 éves, Zalaegerszegi férfinak a letartóztatását, aki a nemrég kapott felfüggesztett szabadságvesztés tartama alatt három alkalommal is lopott nagykanizsai üzletekből.

A letartóztatási indítvány szerint a megfelelő jövedelem híján bűncselekmények elkövetéséből rendszeres haszon-

szerzésre törekedő férfit 2023 májusában szintén lopás miatt, felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte a bíróság.

Ennek ellenére 2023. június 16-án délután, egy nagykanizsai drogériából közel 43.000 forint értékben lopott el mosószerket, 2023. június 23-án délután pedig egy nagykanizsai bevásárlóközpont két üzletéből is eltulajdonított különböző háztartási eszközöket közel 70.000 forint, valamint ruházati termékeket kö-

zel 1.000 forint értékben - ismertette dr. Németh Eszter ügyész..

A gyanúsított férfi ellen két büntető eljárás, és két szabálysértési eljárás is folyamatban van lopás miatt, ezért az ügyészség a gyanúsított letartóztatását a bűnismétlés veszélyére tekintettel indítványozta.

Ferencz Győző

A FORGALOMMAL SZEMBEN

A 46 éves zalaegerszegi férfi 2022. augusztus 9-én reggel a 74-es számú főúton, három utast is szállítva vezette kocsiját Nagykanizsa irányába, amikor több személygépkocsit is megelőzött, azonban az előzés befejezését követően nem tért vissza saját forgalmi sávjába, hanem a forgalommal szemben ment tovább a bal oldali sávban.

Ezáltal két, szemben szabályosan járó személygépkocsit is arra kényszerített, hogy az összeütközés elkerülése céljából letérjenek az úttestről. Az egyik letérésre kényszerült személygépkocsi vezetője

az úttestről való lehúzódás során elvesztette az uralmát a jármű felett, ami előbb visszasodródott az úttestre, majd újra le-sodródott az útról, és az árokba hajtva, fejreállva átfordulva állt meg. A személygépkocsi utasa könnyű sérüléseket szenvedett.

A szabálytalankodó észlelte az általa okozott veszélyhelyzetet, ennek ellenére megállás nélkül továbbhajtott, anélkül, hogy meggyőződött volna arról, a baleset következtében bárki megsérült-e, vagy segítségnyújtásra szorult-e. Ezt követően 2023 márciusában ittasan vezet-

te személygépkocsiját a Zala vármegyei Bagod községben, amikor rendőri ellenőrzés alá vonták – ismertette az esetet dr. Németh Eszter ügyész a Zala vármegyei főügyészségen.

A Zalaegerszegi Járási Ügyészség segítségnyújtás elmulasztásának bűntette és járművezetés ittas állapotban vétsége miatt emelt vádat a többszörös visszaesőnek számító férfivel szemben, melyben fegyházbüntetés kiszabása mellett járművezetéstől eltiltást indítványozott vele szemben.

Ferencz Győző

RÉSZEG CSERBENHAGYÓ AZ AUTÓPÁLYÁN

Beszéssel vezette a kocsiját vezetve az M7 autópályán a 45 éves siófoki férfi Zalakomár felől Sávoly felé, amikor előzésbe kezdett.

Azonban az előzés során - ittassága miatt – gépjárművének jobb elejével az előzött gépkocsi bal hátuljának ütközött, amitől a megelőzött autó bal hátsó kereke kitörött. A sérült gépkocsi ezt követően megállt. Az immáron vádlott azonban az ütközés észlelése ellenére nem állt

meg, továbbhajtott anélkül, hogy meggyőződött volna arról, a baleset következtében bárki megsérült-e, vagy segítségnyújtásra szorult-e.

Az általa vezetett gépkocsi mögött haladó gépjármű áthajtott a baleset következtében a sérült gépkocsikról lehullott törmeléken, ezért defektet kapott. A vádlott gépkocsijának jobb első kereke pedig kigyulladt az ütközést követően, azonban így még kb. 8 kilométert tett

meg, majd az autópálya sávolyi kihajtójánál megállt az égő kocsival, amely még ki is égett – tudtuk meg dr. Németh Eszter ügyésztől.

A Zalaegerszegi Járási Ügyészség a vádlottal szemben cserbenhagyás és járművezetés ittas állapotban vétsége miatt emelt vádat, melyben pénzbüntetés kiszabása mellett járművezetéstől eltiltást indítványozott.

Ferencz Győző

Együttműködő
partnerünk a

Geresdlaki
Mezőgazdasági Zrt.

**VESZÉLYESHULLADÉKOK
ÁRTALMATLANÍTÁSA**

PALOTA
KÖRNYEZETVÉDELMI KFT. H-1151 BUDAPEST,
SZÁNTÓFÖLD ÚT 4.
TEL.: (1) 308-1350
FAX: (1) 306-9877

A RÉSZEG KÖTEKEDŐ

A 37 éves kányavári férfi 2023. március 18-án az esti órákban, Szécsiszigeten, egy sörözőben, leittasodva cigarettát kéregetett a vendégektől, majd - mivel nem adtak neki - kötekedni kezdett - idézte föl az esetet dr. Németh Eszter ügyész a Pandúr Magazinban.

A vendéglátóhely üzemeltetője több ízben is távozásra szólította fel a részegyet, de az tovább balhézott. Hogy eltűnjön a már kikért italát is elvették tőle, és az

árát is visszafizették neki, azonban ekkor sem, és a további többszöri ismételt felszólítást követően sem volt hajlandó távozni, hanem indulatba jött.

Trágár módon szidalmazta és késéssel fenyegette a vendégeket, majd amikor mégis elindult kifelé, hirtelen minden előzmény nélkül ököllel mellbe vágott, majd fellökött egy vendéget, aki hanyatt esett, és a fejét beütve, eszméletét veszítve súlyos sérülést szenvedett.

Ezt látván többen is közrefogták és kivezették az épületből, kint azonban ismét rátámadt egy férfire, akit ugyancsak mellbe vágott. mellkason ütött. A férfi - könnyű fejsérülést szenvedve - szintén hanyatt esett és eszméletét veszítette.

A Lenti Járási Ügyészség testi sértés büntette miatt emelt vádat a férfivel szemben, melyben felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását indítványozta.

Ferencz Győző

ADÓCSALÓ

A 40 éves zalaegerszegi férfi 2022 januárjában, Németországban vásárolt személygépkocsit, amelynek futásteljesítménye az eredeti adásvételi szerződés szerint a megvásárlás időpontjában 5.185 km volt.

Az új tulaj tudta azt, hogy a 6.000 kilométernél kevesebbet megtett gépjármű az adójogszabályok alapján újak minősül és általános forgalmi adó fizetési kötelezettség alá esik, annak céljából, hogy az adófizetés alól mentesüljön, a regisztrációs adó kiszabására irányuló eljárásban a kitöltendő adatlapokon a kocsit használtként, annak futásteljesítményeként valótlannul 6.079 kilométert tüntetett fel.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal által lefolytatott vizsgálat során a csaló azzal lepleződött le, hogy becsatolta az eredeti adásvételi szerződést is, amely szerint a gépkocsi futásteljesítménye az adásvétel időpontjában 5.185 km volt.

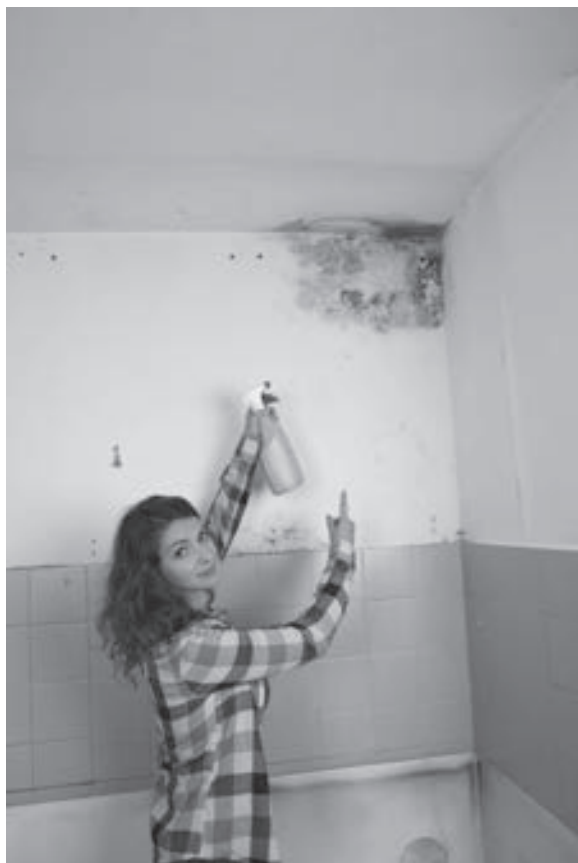
A vádlott több mint 3 millió forint vagyoni hátrányt okozott a költségvetésnek, melyet a büntetőeljárás során hiánytalanul megtérített.

A férfivel szemben a Zalaegerszegi Járási Ügyészség költségvetési csalás büntette, és hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt emelt vádat - tudtuk meg dr. Jánky Judit immár szóvivőtől.

Ferencz Győző

HATÉKONY MEGOLDÁSOK A FALAK PENÉSZEDÉSÉNEK ÉS A SALÉTROMOSSÁG MEGSZÜNTETÉSÉRE

Napjainkban egyre több gondot okoz a lakásokban, pincékben, szállodákban, egészségügyi intézményekben, stb. megjelenő penészgomba és salétromkivirágzás.

A korszerű nyílászárók szinte tökéletesen zárnak, a természetes szellőzés így teljesen megszűnik. Télen a fűtéssel és ruhaszáritással, fürdéssel fokozódik a páratartalom és megjelennek a penészfoltok a falon, a csempefugákon, a bútorok hátoldalán, de még a bútorszöveteken is.

A penészgombák és a salétrom a csúnya foltok mellett allergiát, asztmát okozhatnak és kellemetlen szagot is árasztanak.

A DAMISOL Kft. nagy piaci hiányt pótolva 1998 óta gyártja és forgalmazza penészölésre, penészgátlásra, salétromkivirágzás megszüntetésére kiválóan és egyszerűen alkalmazható termékeit. Ezek a:

- **Schimmel Stop** – azonnal ható penészölő
- **Chemocid** – tartós hatású penészölő adalék
- **Salétromkivirágzás eltávolító** – salétromos felületek megszüntetésére

A **Schimmel Stop** rendkívül hatékony, a penésztelepeket azonnal megöli, így nem szóródnak szét a spórák a lakásban, tapétázott felületre is alkalmazható.

A **Chemocid** egyedülálló készítmény, mert nem mérgező, szagtalan és több éves hatással bír. Önmagában (tehát nem festék, vagy mészszerű adalékként) hígítva alkalmas a bútorszövetek, bútorok hátsó felületén megtelepedett penész elpusztítására véglegesen és szagmentesen. Mivel nem mérgező, azonnal használni lehet a helyiséget, a bútort.

Ajánljuk még pékségekben, konyhákban, egészségügyi intézményekben a fenti tulajdonságok miatt!

Ladányi Péterné
Ügyvezető igazgató
Damisol Kft.

FALPENÉSZ? SALÉTROM? VAN HATÉKONY MEGOLDÁS!

CHEMOCID

SZAGTALAN! TARTÓS HATÁSÚ PENÉSZÖLŐ,
PENÉSZGÁTLÓ, MELY ÖNMAGÁBAN
ÉS ADALÉKANYAGKÉNT FESTÉKEKHEZ,
TAPÉTARAGASZTÓHOZ, FUGÁZÓANYAGHOZ
MÉSZHEZ KEVERVE HASZNÁLHATÓ!

**SALÉTROM KIVIRÁGZÁS
ELTÁVOLÍTÓ**
MEGSZÜNTETI A SALÉTROMOSSÁGOT.

SCHIMMEL STOP

PENÉSZÖLŐ ÉS FERTŐTLENÍTŐSZER
AZONNAL MEGÖLI A PENÉSZGOMBÁKAT,
BAKTÉRIUMOKAT, TAPÉTÁZOTT
FELÜLETRE IS HASZNÁLHATÓ!
MÁR 20 ÉVE BIZONYÍTJA KIVÁLÓ HATÁSÁT!

DAMISOL Kft.

2730 Albertirsa, Irsay K. u. 1.
Tel./fax: 06-53/370-670
E-mail: damisol@t-online.hu

KERESSE A FESTÉK ÉS HÁZTARTÁSI BOLTOKBAN!

www.damisol.hu

Széchenyi Terv
Plusz

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

Gazdaságfejlesztési és Innovációs
Operatív Program Plusz

WWW.GREENCOLLECT.HU

A 188,46 millió forintos európai uniós támogatás által az alábbi technológiafejlesztést eredményező új gépekkel bővült az eszközparkunk:

Betontörő, feldolgozó speciális célgéplánc

20 tonnás láncfalpas forgókotrógép

18 tonnás talajtömörítő vibrációs kombi henger

18 tonnás nagyteljesítményű homlokrakodógép

Laptop

WWW.GREENCOLLECT.HU

Főbb tevékenységek:

növénytermesztés (búza, árpa, napraforgó, kukorica, káposzta repce)

állattenyésztés (szarvasmarha tenyésztés - tejtermelés)

gépjavítás, mezőgazdasági szolgáltatás

(szántás, vetés, aratás, termény szárítás, tisztítás, termények tárolása, felvásárlása, értékesítése)

termőföldek haszonbérlete

Új Élet Mezőgazdasági Szövetkezet

6821 Székkutas Szélmalom u 11.

Telefon/fax: 62-293-768

e-mail: ujeletkutas@invitel.hu

Ha költséghatékony, üzembiztos, munkabiztonságos, valamint környezetvédő/kímélő termékeket és szolgáltatásokat szeretne, akkor forduljon az **EURO GUMI KERESKEDŐ KFT.**-hez!

www.eurogumi.hu

- lötéri golyófogó gumilemezek
- csúszásgátlós gumiszőnyegek
- autószőnyegek
- hangszigetelő gumilemezek
- csúszásgátlós fém-gumi elemek
- villamos szigetelő szőnyegek
- levegő és víztömítők

A forgalmazott termékeinkhez kapcsolódó szolgáltatásaink ár-érték aránya a termékeinkével megegyező.

EURO GUMI KERESKEDŐ KFT.

2045 Törökbálint Torbágy u.13.

Tel.: +36-23/511-690 • Fax: +36-23/511-691

Mobil: +36-30/311-6243

E-mail: gumiaruhaz@eurogumi.hu

Tanúsítványaink:

WWW.HUNGAROIMPEX.HU

ELG Electronic Kft.

Forrasztástechnológiai eszközök, kéziszerszámok és műhelyfelszerelések
kis- és nagykereskedelme

forrasztastechnologia.hu

